

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת ויגש תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק כג'

הפסוקים הקרובים נביא בענין סוד החצי עם הוספות חדשות מנסו אחרונה.

מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער לא ח"ב ע' קטו) ש'מקום החלקה של מדת הגבורה בין רחל ללאה בעולמות הוא במקום הלב בחזה, שלמעלה מן החזה עד הלב הוא מקום לאה ולמטה מן החזה ממקום הלב הוא מקום רחל. ומצינו במשנה (אבות ד, א) **איזהו גבור הכובש את יצרו**. נראה דלכן כבישת היצר נעשית דרך מדת הגבורה, דלבו של אדם שמסמל את המלכות מתחלק לשני חצאים, שהם בבחינת רחל ולאה, **חצי יצר הטוב** המסמל את השפע שיוצא למלכות מצד הקדשה ושני לבחינת רחל, **וחצי יצר הרע** המסמל את השפע שיוצא למלכות דרך החיצונים ושני לבחינת לאה. והאדם צריך להשתמש במדת הגבורה להפריד בין שני חצאים אלו, שרק החצי של יצר הטוב יתקיים וחצי הרע ידחה. דזו פעלת הגבורה בכל העולמות לחלק את שני החצאים האלו שרק החצי של רחל ירד למטה.

וענין זה שני רק במי שנמצא בדרגת הבינוני המובא ב'תניא' (פ"ו) שצריך להלחם ביצרו בכל שעה ולעצור אותו. מה שאין כן במי שהגיע לדרגת הצדיק וחסיד כמו דוד המלך שהפך את הרע שבבלבו לטוב וגם היצר הרע משמש אותו לעבודת ה', כמובא ברש"י (ע"ז ד:) על הפתוב "**ולבי חלל בקרבי**", עליו מצינו בזהר (משפטים קיד:) **ומפני שאתה היית גומל חסד עם השכינה שכל מצוות שלך לקיים איזהו חסיד המתחסד עם קונו נתן לך מדת החסד**. הזהר מרמז על אדם שגם את הרע הוא הופך לטוב, שנותנים לו גם את החצי העליון שנקרא חסד. ולכן הוא נקרא **חסיד מלשון חסד** היות שהוא מקבל את החסד לאחר שמתחסד עם קונו. דאין חשש לתת לו הכל כיון שמעלה את הכל חזרה למעלה, ונותנים לו חצי זה דרך היצר הרע דדרך שם מקבלים את החצי העליון, אלא שאצלו הכל קדשה כיון שהפך את היצר הרע לטוב. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א **שלבי חלל בקרבי** ר"ת **חל"ב**, ומבאר לדברינו דחלב נוצר מהדם שנעשה חלב, וזה מסמל את החצי של החיצונים שנהפך לטוב. והוסיף הרה"ג ר' דוד משה פרידמן שליט"א **שלבי חלל בקרבי בגימטריא משיח בן דוד**.

מצינו בגמרא (סנהדרין קז) **דרש רבא ראוייה היתה בת שבע בת אליעם לדוד מששת ימי בראשית, אלא שבאה עליו במכאוב**. נראה דבת שבע, בת אליע"ם, אותיות **עמ"י א"ל**, מסמלת את השלמות של דוד כשקבל גם את החצי של החסד שגרמז בשם **א"ל**. ולכן היא היתה ראוייה לדוד, מששת ימי בראשית המסמלים את היסוד ששני למספר שש. ולכן היא באה עליו **במכאוב** בגלל אחיזת הקלפות בחצי העליון. וכן מצינו בזהר (ויחי רכג:) **אף על פי שהוארה הלבנה [מלכות דוד] לא הוארה בשלמות עד שבא שלמה שהיה ראוי כנגדה, שהרי אמו בת שבע היתה**. ורואים שבת שבע מסמלת את הארת הלבנה בשלמותה, היינו שני

החצאים כדבארנו. וכן הכתוב (שמואל א' ב, ח) "מקים מעפר דל מאשפת זרים אביון להושיב עם נדיבים וכסא כבוד ינחלם" ר"ת אליע"ם.

מצינו בגמרא (סנהדרין מג:) אמר רבי יהושע בן לוי, כל הזובח את יצרו מעלה עליו הכתוב, כאלו כבדו להקדוש ברוך הוא בשני עולמים בעולם הזה ובעולם הבא. דכתיב, "זבח תודה יכבדנני". ומבאר לדברינו פירושו שזבח את יצרו הרע והפכו לטוב, הוא מכבד את הקדוש ברוך הוא גם בחצי העליון של לאה השיך לעולם הבא. **מצינו** בזהר (אמור צ:) ולא שורה קדשה של הכל אלא בשלמות. ועל כן "כל איש אשר בו מום לא יקרבו". כמו כן הקרבן שבו מום לא יתקרב. מה הטעם, שכתוב "כי לא לרצון יהיה לכם". ואם תאמר, הרי הקדוש ברוך הוא לא שורה אלא במקום שבור, בכלי שבור, שכתוב "ואת דפא ושפל רוח". המקום הזה הוא שלם יותר מהכל, משום שמנמיך עצמו להשרות עליו את גאות הכל, הגאות שלמעלה, וזהו שלם. ומבאר לדברינו פירושו שהוא שובר את עצמו וזובח את יצרו, הוא זוכה לשלמות משני החצאים להיות שלם כדברי הזהר. **וכן** מובא בפתיחה לספר 'סודי רזיא' שחסיד הוא אדם שעושה לפנים משורת הדין, ומבאר לדברינו דשורת הדין מחלקת לשני חצאים והחסיד אינו מתחשב בזה ומעלה למעלה גם את החצי התחתון, וממילא הוא זוכה שנותנים לו גם את החסדים שבחצי העליון, ונקרא חסיד. וכן מובא בספר 'בכור שור' (במדבר ו) שגזיר הוא מלשון גזר וכתר, ומבאר לדברינו דבזכות פרישת הגזיר מעניגי העולם הזה הוא מעלה את החצי התחתון, וזוכה לחצי העליון שהוא בחינת כתר לתחתון, כפי שבארנו שהחצי העליון הוא בבחינת מקיף, וכל מקיף הוא בחינת כתר לפנימי. וכן הכתוב (שה"ש ח, ג) "שמאלו תחת ראשי וימינו תחבנקני" ר"ת רש"ת, דמי שמקדש עצמו בדברי הרשות ומעלה את הכל למעלה, זוכה גם להשפעת הימין וגם להשפעת השמאל, מה'.

מצינו בגמרא (תענית כא:) מוטב יבא מנה בן פרס אצל מנה בן מנה ואל יבא מנה בן מנה אצל מנה בן פרס. רואים שהצדיק נקרא בשם מנה ואדם רגיל נקרא בשם פרס שהוא חצי מנה, ומבאר לדברינו דלצדיק יש את שני החצאים, לכן הוא בבחינת מנה.

מצינו בגמרא (ברכות סא:) ואמר רבא לא אברי עלמא אלא לרשיעי גמורי או לצדיקי גמורי. ומבאר רש"י לרשיעי גמורי העולם הזה, שאין להם בעולם הבא כלום וצריכין לטל שכרן כאן. נראה דרבא מרמז שהשלמות האמתית של החיים היא רק כשאדם מקבל את שני החצאים גם את החצי של יצר הרע. דבאמת חצי זה הוא חלק מהשפע של האדם. לכן מי שהוא צדיק גמור והיצר הרע שלו נהפך לטוב, הוא מקבל חצי זה כדלעיל, וכן רשע גמור מקבל חצי זה דרך החיצונים, ולא יושלם אלא על ידי החיצונים. כפי שרבי אומר שבשבילם נברא העולם. מה שאין כן הבינונים שמקבלים רק חצי, וצריכים כל הזמן לסבל יסורים על מה שלוקחים קצת מהחצי העליון כדלקמן. אין להם שלמות ושמחה בחייהם. וכן רואים מהגמרא שם שמסמיכה מימרא זו למימרא שמחלקת בין צדיקים רשעים ובינונים, בענין יצר הרע ויצר הטוב, שאצל צדיקים היצר הרע נהפך לטוב ואצל רשעים ההפך, דזה תלוי בזה. וזה לשון 'ספר הלקוטים' להאריז"ל (נח ע' לט) קלפה הרביעית הדבקה עם הקדשה נקראת נגה, שהיא חצייה מהקדשה וחצייה מהקלפה, וכשגוברת הקלפה נעשית כלה חיצונים, ובקדשה להיפך. רואים שהעולם הזה השיך לקלפת נגה מתחלק לחצי חצי של טוב ורע, באופן שאפשר להפך את הכל לרע או לטוב.

מצינו בגמרא (ב"ב ז:) תנו רבנן שלשה הטעימן הקדוש ברוך הוא בעולם הזה מעין עולם הבא, ואלו הם, אברהם, יצחק ויעקב. אברהם דכתיב ביה "בפל". יצחק דכתיב ביה "מפל". יעקב דכתיב ביה "כל". שלשה, לא שלט בהם יצר הרע, אלו הם, אברהם, יצחק ויעקב. דכתיב בהו, "בפל", "מפל", "כל".

וַיֵּשׁ אֲוֹמְרִים, אִף דָּוָד, דְּכַתִּיב "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי". נִרְאֶה דֵּיִשׁ כְּאִן רִמְזוּ בֵּינוֹן שְׂאֲבָרְהֶם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב לֹא שְׁלַט בָּהֶם יִצְרָר הָרַע, הֵיִינוּ שֶׁהִפְכּוּ אֶת הַיִּצְרָר הָרַע לְטוֹב, זָכוּ לְשִׁנֵּי הַחֲצָאִים בְּבַחֲיִנַת מַעֲיִן עוֹלָם הִבָּא שְׁנֵזְכָה לְשִׁנֵּי הַחֲצָאִים, וְלִכְּוֹן זֶה נִרְמַז בְּמָה שֶׁפְּתוּב עֲלֵיהֶם "בְּכָל מַכַּל כָּל". דְּכַל מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד, כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (תִּיקוּיִים כֵּט), וַיֵּשׁ כְּאִן רִמְזוּ שֶׁהֵם זָכוּ גַם לַחֲצֵי הָעֲלִיוֹן הַשֵּׁנִי לַיְסוּד.

מְצִינוּ בְּזֵהָר (נח נט): **כָּל צַדִּיק וְצַדִּיק אֲשֶׁר בְּעוֹלָם יֵשׁ לוֹ שְׁנֵי רוּחוֹת, רוּחַ אֶחָד בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְרוּחַ אֶחָד בְּעוֹלָם הַבָּא, וְכֵן תִּמְצָא בְּכָל הַצַּדִּיקִים מִשָּׁה מִשָּׁה, יַעֲקֹב יַעֲקֹב, אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם, שְׂמוּאֵל שְׂמוּאֵל שֵׁם שֵׁם. חוּץ מִיִּצְחָק שֶׁלֹּא כְּתוּב בּוֹ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בָּהֶם, בְּגִלְל שִׁיִּצְחָק בְּשַׁעָה שֶׁנִּקְרַב עַל גְּבֵי הַמַּזְבֵּחַ יִצְאָה הַנְּשָׁמָה שֶׁהִיְתָה בּוֹ בְּזֵה הָעוֹלָם, וְכִיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ בְּאֲבָרְהָם בְּרוּךְ מַחֲיָה הַמֵּתִים, חֲזָרָה בּוֹ נִשְׁמַת הָעוֹלָם הַבָּא. רוּאִים שֶׁהַתּוֹרָה קוֹרֵאת לְצַדִּיק פְּעַמִּים בְּשֵׁם לְרִמְזוֹ שֶׁגַם בְּעוֹלָם הַזֶּה יֵשׁ לָהֶם קֶשֶׁר עִם הָרוּחַ הַשְּׁנִיָּה שֶׁלָּהֶם שְׁנִמְצָאת לְמַעַלָּה בְּבַחֲיִנַת מַקִּיף וְשְׂמוּרָה לָהֶם לְעוֹלָם הַבָּא כְּדַלְעִיל. וַיִּצְחָק הָעֵלָה אֶת הַחֲצֵי הַתַּחְתּוֹן שְׁלוֹ לְמַעַלָּה בְּעַקְדָה, וְנִכְנַס בּוֹ הַחֲצֵי הָעֲלִיוֹן לְהַחֲיּוֹתוֹ. וְכֵן מוּבָא בְּ"שַׁעַר הַפְּסוּקִים" לְהָאֲרִיז"ל (ע' נו) שֶׁנִּשְׁמַת יִצְחָק הִיְתָה בְּתַחֲלָה בְּבַחֲיִנַת נִקְבָה וּבְעַקְדָה קָבַל נִשְׁמָה חֲדָשָׁה בְּבַחֲיִנַת זָכָר, וְרוּאִים שֶׁשְׁנֵי רוּחוֹת אֵלוּ הֵם בְּסוּד זָכָר וְנִקְבָה הַמְּסַמְלִים יְסוּד וּמַלְכוּת, וְהֵם דְּבָרֵינוּ דְּהָרוּחַ הָעֲלִיוֹנָה הִיא בְּבַחֲיִנַת יְסוּד וְהָרוּחַ הַתַּחְתּוֹנָה הִיא בְּבַחֲיִנַת מַלְכוּת.**

מוּבָא בְּקִבְץ 'נִזְרַת הַתּוֹרָה' (אֲדָר תַּשְׁס"ז ע' רכח) בְּשֵׁם הַגָּאוֹן מְרַגְאֵטְשׁוּב שִׁיִּצְחָק אֲבִינוּ נִקְבַר פְּעַמִּים, פְּעַם אַחַת כְּשֶׁנִּפְטַר וּפְעַם שְׁנִיָּה כְּשֶׁקְבְּרוּ אֶת יַעֲקֹב, וְשֵׁנוּ אֶת סִדְרַת קְבוּרָתוֹ שִׁיִּנְחוּ ג' אֲבוֹת בְּסוּד ג' קוּיִם, וּמִדִּיק זֹאת מִהִפְתּוּב (בראשית נ, יד) "וַיֵּשֶׁב יוֹסֵף מִצְרַיִם הוּא וְאָחָיו וְכָל הָעֲלִיִּים אֶתוֹ לְקַבְּרֵם אֶת אָבִיו אַחֲרֵי קְבָרוֹ אֶת אָבִיו" וּמִזְכָּר פְּעַמִּים "קְבָרוֹ אֶת אָבִיו", נִרְאֶה דְּכֶשֶׁם שִׁיִּצְחָק מֵת פְּעַמִּים לְסַמֵּל אֶת הַחֲלָקָה לְשִׁנֵּי חֲצָאִים שִׁישׁ בְּסוּד נִשְׁמָתוֹ, כֵּן הוּא נִקְבַר פְּעַמִּים לְסַמֵּל זֹאת, וְלִכְּוֹן זֶה הִיָּה לְסִדְרַת אֶת הַג' קוּיִם דְּחֲלָקָה זֹאת הִיא בְּיְסוּד שִׁישׁ בּוֹ ג' קוּיִם כְּנֶגְדַת ג' אֲבוֹת.

[בְּמֵאֲמָר הַמְּסַגֵּר נִרְאֶה לְבָאָר עַל פִּי זֶה אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹסְפוֹת (גִּיטִין נה: ד"ה בִּיהוּדָה) בְּיְרוּשָׁלַיִם בְּרֵאשׁוֹנָה גְּזָרוּ גְּזָרָה עַל יְהוּדָה לְפִי שְׂמִסְרַת בְּיָדָם מֵאֲבוֹתָם שִׁיְהוּדָה הֲרַג אֶת עֶשָׂו, דְּכַתִּיב "יָדָד בְּעַרְףְּ אִיבִיד", וְתַנְיָא נְמִי בְּסַפְרֵי "יָדִיו רַב לוֹ" בְּשַׁעָה שֶׁהֲרַג אֶת עֶשָׂו. וּבְסוּף פְּרָק קַמָּא דְּסוּטָה דְּאֲמַר חוּשִׁים בְּן דָּן שֶׁקַל קוּלְפָּא, מַחֲיָיָה אֲרִישִׁיָּה, נִתְרוּ עֵינֵיהֶם, נִפְלָן אֲפֻרְעָא דִּיעֲקֹב, שְׂמָא לֹא מֵת בְּאוֹתָהּ הַכָּאָה עַד שֶׁעֲמַד עָלָיו יְהוּדָה וְהֲרָגוּ. וְלִכְאֹרְהָ קֶשֶׁה עַל דְּבָרֵי הַתּוֹסְפוֹת שְׂרוּאִים מִהַמְּדַרְשִׁים שְׁנֵבִיא, שְׂאֵלוּ הַסוּבְּרִים שִׁיְהוּדָה הֲרַג אֶת עֶשָׂו, הוּא הֲרָגוּ בְּזִמְן קְבוּרַת יִצְחָק, וְהַסוּבְּרִים שְׂחוּשִׁים בְּן דָּן הֲרַג אֶת עֶשָׂו, הוּא הֲרָגוּ בְּזִמְן קְבוּרַת יַעֲקֹב. וְאִיךְ תּוֹסְפוֹת מְבָאָר שְׂחוּשִׁים הַתַּחֲלִיל וְיְהוּדָה גָּמַר בְּאוֹתוֹ זְמַן. וּמִבְּאָר לְדְבָרֵינוּ שֶׁבְּזִמְן קְבוּרַת יַעֲקֹב קְבָרוֹ גַם אֶת יִצְחָק, לִכְּוֹן זֶה הִיָּה גַם בְּזִמְן קְבוּרַת יִצְחָק, וְגַם בְּזִמְן קְבוּרַת יַעֲקֹב, וְהַתְקַיִם הַפְּסוּק "לִמָּה אֲשַׁפֵּל גַם שְׁנֵיכֶם יוֹם אֶחָד" לְפִי כָּל הַמְּדַרְשִׁים. וְאִף עַל פִּי שְׂבַלְשׁוֹנוֹת הַמְּדַרְשִׁים מִשְׁמַע שֶׁזֶה הִיָּה בְּזִמְן קְבוּרַת יִצְחָק מִמֶּשׁ, וְלֹא כְּשֶׁשְׁנוּ אֶת מְקוֹם קְבוּרָתוֹ כְּפִי שְׁנֵבִיא, יִתְכַּן שְׁלַתּוֹסְפוֹת הִיְתָה מְסִרַת אַחֲרַת בְּבֵאֹר הַמְּדַרְשִׁים עַל הַדְּרָךְ הַזֶּה, וְלִכְּוֹן הוּא חֲבַר אוֹתָם. וְנִבְיָא אֶת לְשׁוֹנוֹת הַמְּדַרְשִׁים: (מִדְרַשׁ תְּהִלִּים יח) **אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי בְּשֵׁם רַבִּי יְהוּדָה בֶּר אֱלֵעָאִי, מְסִרַת אֲגָדָה הִיא, יְהוּדָה הֲרַג לְעֶשָׂו. אִימַתִּי, בְּשַׁעָה שֶׁמֵּת יִצְחָק הָלַכוּ יַעֲקֹב וְעֶשָׂו וְכָל הַשְּׂבָטִים לְקַבְּרֵם אוֹתוֹ, דְּכַתִּיב "וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ עֶשָׂו וַיַּעֲקֹב בְּנִי". וְהִיּוּ הוֹלְכִין בְּמַעְרָה וְעוֹמְדִין וּבּוֹכִין וְהַשְּׂבָטִים עוֹמְדִין וְחוֹלְקִין כְּבוֹד לְיַעֲקֹב, וַיִּצְאוּ חוּץ לְמַעְרָה, כְּדִי שֶׁלֹּא יְהֵא יַעֲקֹב נִמְאָס וּמִתְבַּזָּה לְפָנֵיהֶם. הַשְּׂחִיל עֲצָמוֹ עֶשָׂו וְנִכְנַס לְמַעְרָה. נִכְנַס יְהוּדָה אַחֲרָיו, אָמַר, שְׂמָא הוּא הוֹרַג לְאֲבָא בְּפָנִים. הַשְּׂחִיל עֲצָמוֹ וְנִכְנַס, וּמִצָּא אֶת עֶשָׂו שֶׁהִיָּה מְבַקֵּשׁ לְהֲרַג אֶת אָבִיו, מִיָּד עֲמַד יְהוּדָה וְהֲרָגוּ מֵאֲחֲרָיו. וְלִמָּה לֹא הֲרָגוּ מִנְּגִד פָּנָיו, שֶׁהִיָּה קְלִסְתָּר פָּנָיו דּוֹמוֹת לְיַעֲקֹב, לְכֵן, חֲלַק לוֹ כְּבוֹד וְהֲרָגוּ מֵאֲחֲרָיו.**

והוא שאביו מברכו, "יָדָךְ בְּעַרְףְּ אִיְבִיךָ". (ילקוט תהילים תשעו) "ישמח צדיק כי חזה נקם". זה יעקב כשנשארו ממצרים ליקבר בארץ פנען בא עשו ולא הניחו, וקפץ נפתלי למצרים להביא שטר המערה לקבר את אביו, עד שהוא הולך בא לו חושים בן דן והיה חרש, כשראה שהיו מונעין לקבר את יעקב הפהו בידו על צנארו והתזז את ראשו ונפלו שני אזניו על מטתו של יעקב ופתח עיניו וראה נקמה ושמח, הדא הוא דכתיב "ישמח צדיק כי חזה נקם" ונתקימה נבואת רבקה "למה אשפל גם שניכם יום אחד".]

מצינו במדרש (דב"ר יא, ד) "איש האלהים" א"ר אבין מחציו ולמטה איש, מחציו ולמעלה האלהים. מובא ב'עץ חיים' להאר"ל (שער לח ח"ב ע' רכא) ששני חצאים אלו הם בסוד לאה ורחל, דלאה היא בחינת אלהים ורחל היא בחינת איש. ורואים שמשה זכה לשני החצאים וכדלעיל. וכן שמעתי מהרב לאופר שליט"א על הגמרא (חולין קלט:) **משה מן התורה מנין "בשגם הוא בשר"** שהכתוב מרמז שמשה הוא גם איש אלהים וגם איש בשר, שידע לחבר את שני הקצוות. והם דברינו שמי שיודע לקדש את הבשר הוא זוכה לשני החצאים.

מצינו בגמרא (שבת קנ:) **תנו רבנן מעשה בחסיד אחד שנופצה לו פרץ בתוך שדהו ונמלך עליה לגודרה ונזכר ששבת הוא, ונמנע אותו חסיד ולא גדרה, ונעשה לו נס ועלתה בו צלף, וממנה היתה פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו.** ומובא ב'ילקוט' הש"ס' להאר"ל (שבת) **דע כי החסיד זה הוא ר' יהודה בר אלעאי ואז נתנוצץ בו נשמת צלפחד הצדיק אשר חטא בענין קשישת עצים בשבת, ועתה תקן אותו חסיד בחסידות זה, וזה סוד שאמרו רז"ל שיצא לו צלף חד וממנו היה פרנסתו ופרנסת ביתו, כי צלף חד היינו צלפחד, והיתה מזה פרנסתו כי הוא תקן מה שקלקל מקודם.** נראה דחסיד זה זכה בזכות שמירת השבת ותקון הפגם של צלפחד, לקבל שכר מהחצי העליון השמור לעתיד לבוא, וצלף חד מרמז על החצי החד השמור לעתיד לבוא, דמובא ב'שער הפסוקים' להאר"ל (פנחס קפט) **דע כי צלפחד הוא שרש הגבורות, ולכן יש בו אותיות צ"ל פח"ד, וה' בנותיו, הם הה' גבורות. ואלו הם אותם הה' גבורות הנשארות ביסוד דז"א, ואינם הולכות אל המלכות.** רואים שצלפחד שיך לחצי העליון שנתקן על ידי הגבורות ואינו יורד למלכות, וכן פרי הצלף הוא בחינת גבורה, כמובא בגמרא (ביצה כה:) שצלף הוא העז שבפרות. וכן מובא ב'שער הגלגולים' (הקדמה לה) שר' יהודה בר אלעאי היה משרש הגבורות של קין. וכן מצינו במדרש (תנחומא תצוה יג) **אמר רבי יהודה בר אלעאי חצופה היא ארץ ישראל שהיא עושה פרות בעולם הזה.** ורואים לפי שיטתו שהוא משרש הגבורות.

וכן מצינו בזהר (שלח קנז) שצלפחד המקשש פגם ביסוד השיך למספר שש, ומבאר לדברינו דכשתקן החסיד את צלפחד הוא תקן את היסוד, וממילא הוא זכה לקבל את שני החצאים מהיסוד. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (עיר צלף) שהכתוב (תהילים לא, כ) "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחסים בך" ר"ת **צל"ף**. וכן מביא שם את הגמרא (שבת ל:) שפרי הצלף מוציא פרות בכל יום. כדוגמת האילנות לעתיד לבוא שעתידין לתן פרות בכל יום, ורואים שצלף מרמז על החצי העליון השמור לעתיד לבוא.

מצינו במדרש פליאה (הובא בספר 'אפיריון' בשם ה'פני יהושע') **שאלו לרבי מקושש עצים מי היה, אמר להם מה עשה, אמרו לו תולש היה, אמר להם צלפחד היה.** ומבאר לדברינו כינון שיש מחלקת אם המקושש חטא בתלישת עצים בשבת, או שהיה מעביר מרשות לרשות, אמר להם רבי שמי שסובר שהמקושש היה תולש ודאי סובר שהוא היה צלפחד. דצלפחד מרמז בשמו על התקון של צמיחת הצלף חד שצמח אצלו. ואם התקון הוא בצמיחת צמח, זאת ראייה שהקלקול היה בתלישת צמח. וכן תלישה מרמזת על פעלת הגבורה שתולש ושובר כדלעיל. וכינון ששרש צלפחד מהגבורות, אם החטא היה בתלישה זה היה צלפחד.

מצינו במדרש (בתי מדרשות' ויחי עה) **"נתן תתן להם אחזת נחלה"** מלמד שנטלו בנות צלפחד בעבר הירדן ובארץ פנעו, דכתיב **"נתן תתן"**, ואף יעקב אבינו ראה שנוטלות בכאן ובכאן שנאמר **"בנות צעדה עלי שור"** זה הירדן שנעשה למשה כחומה מלהפנס לארץ ואמר לו בנותיך נוטלות כאן וכאן. נראה דהמדרש מרמז על פעלת הגבורה, שפועלת ביסוד של יוסף ומחלקת את השפע לשני חצאים, לכן הכתוב **"בנות צעדה עלי שור"**, מרמז על בנות צלפחד שהן הגבורות שביסוד של יוסף, שחלקים לשני חצאים, חצי מחוץ לחומה, המרמז על החצי שלקחו נחלה מחוץ לארץ ישראל, היינו החצי העליון שנסאר ביסוד, וחצי בתוך החומה המרמז על חצי הנחלה שלקחו בתוך ארץ ישראל, היינו החצי התחתון. ולכן השור מרמז על הירדן, דירדן הוא בחינת היסוד שבארץ ישראל, כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (דברים ע' רסד) **ירדן סוד יסוד דנוקבא וכו' ארץ ישראל היא הנוקבא והירדן יסוד.**

מצינו אצל בעז קדם שבא להזדוג עם רות (רות ג, ז) **"ויאכל בעז וישת וייטב לבו"**, ומבאר רש"י **"וייטב לבו"**, **עסק בתורה.** נראה דיש רמז שבעז התקשר עם היצר טוב שבלבו **"וייטב לבו"**, קדם שבא להשפיע למלכות את החצי של הקדשה, וכפי שבארנו לעיל שבעז היה **"גבור חיל"**, הכובש את יצרו, לכן הוא זכה להיות היסוד שמשפיע למלכות. דלאחר שדוחים את חצי היצר הרע בשלמות נתן להשפיע את חצי היצר טוב בשלמות. עין בזהר חדש (רות קה.) שהכתוב **"וייטב לבו"** מרמז שבעז בא להשפיע למלכות שהיא בבחינת לב.

יש מקשים מדוע מדת הגבורה נקראת בשם גבורה. הרי גבור מסמל אדם שיש לו כח לפעל ולנצח, ומדת הגבורה ענינה לעצור ולצמצם. ומבאר לדברינו, דרואים מהמשנה **איזהו גבור הכובש את יצרו**, שהגבורה הכי גדולה שדורשת הכי הרבה כח, היא לכבש את היצר שזה ענין של צמצום ועצירה. כן פעלת הגבורה לצמצם ולעצור את השפע, צריכה את הכח היותר גדול. ועל ידי שעוצרים ומצמצמים את מה שלא צריך, מקבלים את הכח הרב להשפיע את החצי השני שאותו צריך. וכן אדם גבור שמנצח במלחמה, הוא עוצר ומצמצם את השפעת השני וכך הוא נהיה גבור להשפיע את מה שמשפיע. ועוד נראה לפרש דכובש את יצרו, מרמז על הצדיק שהפך את היצר הרע לטוב, וכובש פרושו לכבש ולאמץ את יצרו שיהיה לעזר בעבודת ה'.

הקשה הרה"ג ר' זליג שארף שליט"א שמובא ב'ספר הגלגולים' להאריז"ל (פרק סד) שמי ששרש נשמתו משרש הגבורות הוא חזק וכן חיל, ומי ששרשו מהחסדים הוא חלש. וכן מצינו בזהר (תיקונים מז:) על הכתוב (שמות לב, יח) **"קול ענות חלושה"**, שחלושה היא חסד. והקשה מדוע היד השמאלית היא יד קהה ונחלשה, הרי הגבורות חזקים יותר מהחסדים. ונראה לבאר על פי דברינו דחזק הגבורה הוא ענין של חכמה לדעת לעצור את השני ולא חזק גופני. דיכולה להיות יד שמאל חלשה אבל מתחכמת שיודעת איך לעצור את השני. ומה שהאריז"ל אומר הוא שמי שהוא משרש הגבורות הוא יותר חזק וכן חיל, אין הפונה לחזק גופני אלא לחזק שכלי שיודע איך לנצח במלחמה. וכן מובא בספר 'הצופן' מהרב זמיר כהן שליט"א **שאיל** המסמל את מדת הגבורה הוא מלשון חזק וגבורה, כמו שכתוב **"יש לאל יד"**, וגבורתו היא בקרניו, ומבאר לדברינו דקרנים מסמלות את השפעת המח, כדבארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני', וכח הגבורה הוא ענין שכלי. ובספר 'אלפי ישראל' מובא **שאיל** הוא מלשון חזק, כמו שכתוב **"הייתי כגבר אין איל"** וגבורתו היא בזה שיש לו כח לעצור את זרעו שלא יצא לבטלה. ורואים את כח הגבורה בעצירה ובצמצום פדלעיל. וכן כל מקום שכתוב **"חזק ואמץ"** ס"ת **ק"ץ** המרמז על חתוך הגבורה פדלעיל, דחזק וגבורה זה לדעת לחתך את השפע ולצמצמו. וכן מצינו במשנה (בכורות לה.) שהאיל נקרא **זכר של רחלים.** ומבאר לדברינו שיש כאן רמז על האיל שהוא בחינת הזכר שמשפיע למלכות שהיא בסוד רחל.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש לחרבן בית המקדש.

עשו ה'יה חמיו של יהודה.

[בבאור מאמר זה סיעני הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א.]

מובא בספר מדרש תלפיות' מבעל ה'שבט מוסר' (ערך יהודה) **"וירא שם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה".** פרש רבי שמואל קלונימוס [שהיה אחד הראשונים]. שוע הוא עשו, ובשביל שהיה רשע הפך האותיות וקראוהו שוע. ומוסיף ה'שבט מוסר' אם קבלה נקבל שיהודה לקח בתו של עשו, אף שהדבר קשה עד מאד אין לקח בת של מי שהיה מחזיק עצמו עבודה זרה. ורואים שעשו היה חמיו של יהודה. ומבאר לדברינו ששניהם מאותו טרש ממש, ויהודה שהיה צריך להוציא את הניצוצות שבשרש נשמתו, הלך לעשו לקחת אשה ממנו. וכן מצינו בגמרא (פסחים נ.) **"בת איש כנעני"** אין הפונה שהיה נכד של כנען, שהרי אברהם ויצחק הזירו את בניהם שלא יקחו מבנות כנען, אלא הפרוש איש סוחר, כי כנעני פרושו סוחר. [ניתכן שהתורה מצינת בת כנעני, ולא בת עשו, לרמז שבת שוע היתה מצד הטוב שבעשו, היינו הבת של צד הסוחר שבעשו, ולא מצד הרע שבו]. וכן רואים שהתורה מצינת כמה פעמים שהמעשה היה בתמנה, **"ויעל על גזי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה:** ויגד לתמר לאמר הנה חמין עלה תמנתה לגז צאנו: ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה". ותמנע הוא שם ששייך לעמלק ועשו, שהם הלעמת זה של דוד, כמו שכתוב (בראשית לו, יב) **"ותמנע היתה פילגש לאליפז בן עשו ותלד לאליפז את עמלק"**. (שם מ) **"ואלה שמות אלופי עשו למשפחתם למקמתם בשמתם אלופי תמנע"**. וכן נראה שהכתוב (שם כב) **"ואחות לוטן תמנע"**. מרמז שלתמנע יש קשר עם שרש לוט, ששם שרש משיח. וכן אליפז מרמז על הזהב שנקרא פז, כפי שבארנו שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת זהב.

וביתר עמק נראה את הכתוב (בראשית לו, יב) **"ותמנע היתה פילגש לאליפז בן עשו ותלד לאליפז את עמלק"**. ומבאר רש"י **"ותמנע היתה פילגש"** להודיע גדלתו של אברהם כמה היו תאבים לדבק בזרעו, תמנע זו בת אלופים היתה, שנאמר **"ואחות לוטן תמנע"**, ולוטן מאלופי ישיבי שער ה'ה מן החורים שיטבו בה לפנים, אמרה איני זוכה להנשא לך, הלואי ואהיה פילגש, ובדברי הימים מונה אותה בבניו של אליפז, מלמד שבה על אשתו של שער ויצאה תמנע מביניהם, וכשגדלה נעשית פילגשו. ומבאר לדברינו כי תמנע אם עמלק היא הקלפה שמלבישה על שרש המשיח, ובמקומה היו הניצוצות של המשיח, היא היתה תאבה לדבק בזרעו של אברהם לינוק ממנו, ולנסות להוליד את הנשמות דרך הקלפה. ולכן כל השרש שלה הוא דרך זנות, שהם הקלפות שמלבישות על היסוד שבמלכות. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (תהילים רמו) **"ר"ת של תמימה משיבת נפש עדות, הוא תמנע, ירמז אל מה שאמרו רז"ל, כל התורה שמותיו של הקב"ה. כי אפלו פסוק אחד, של "ואחות לוטן תמנע", שהוא מקלל המקראות, שהיה מנשה דורשן לדפי, ואומר שהם מיתרים שלא לצורך, הוא מקלל תורת ה' תמימה, ולא נכתבה אלא לצורך"**. ומבאר לדברינו שכאן טמון הניצוץ של משיח שממנו תצא תורה שהיא **"משיבת נפש"**. וכן תמנה היא מלשון תמנא שהוא מספר שמונה, דבתמנה יש

חבור לשמיני ששם שרש דוד, כדבארנו במאמרי חנכה. וכן הכתוב (יחזקאל א, ה) "מראיהן דמות אדם להנה" ס"ת תמן"ה. ואדם ר"ת אדם דוד משיח ששיכים לשרש דוד. וכן תמן"ה ס"ת הכתוב אצל רות ובעז, (רות ג, ב) "זרה את גרן השערים".

ולפי זה מובן מדוע ער ואונן שנולדו מבת שוע היו רשעים כיון שנולדו מבתו של עשו הרשע. ולפי מה שמובא בתוספות (גיטין נה: ד"ה ביהודה) שחשים בן דן ויהודה הרגו יחד את עשו, יוצא שיהודה הרג את חמיו. ונביא את לשון התוספות שם: בירושלמי בראשונה גזרו גזרה על יהודה לפי שמסרת בידם מאבותם שיהודה הרג את עשו, דכתיב "ידך בערף אביך", ותניא נמי בספרי "ידיו רב לו" בשעה שהרג את עשו. ובסוף פרק קמא דסוטה דאמר חושים בן דן שקל קולפא, מחייה ארישיה, נתרו עיניה, נפלן אכרעא דינקב, שמא לא מת באותה הפאה עד שעמד עליו יהודה והרגו. ועוד יוצא שיהודה הלך לעשו כהמשך של חטא מכירת יוסף, היינו לאחר שזלזל ביוסף ומכרו לעבד, הלך לכבד את עשו שהוא אויבו של יוסף, כמובא ברש"י (שם ל, כה). וכן פרץ וזרח היו תקון בסוד היבום של ער ואונן. היינו שבררו את הניצוץ הקדוש של ער ואונן ששם היה טמון שרש המשיח, כידוע שכל ניצוץ נופל בקלפה שהיא הלעמת זה שלו, ושרש המשיח נפל בקלפת עשו שהיא הלעמת זה של המשיח.

וכן תמר היתה בתו של שם בן נח. ושם בן נח עזר גם לאברהם כשהלך להציל את לוט לצדך הולדת משיח ממנו, כמו שכתוב (בראשית יד, ז) "ויצא מלך סדם לקראתו אחרי שובו מהפוז את פדלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שוה הוא עמק המלך: ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון". וברש"י שם "ומלכי צדק" הוא שם בן נח. והוא היה גם מלך בירושלים במקום המלכות של דוד. כמובא במדרש (בר"מ ג, ו) "ומלכי צדק מלך שלם" צדק נקראת ירושלים שנקאמר "צדק יליו בה". וכן אותיות שם נמצאות במשיח. ונח בגימטריא אותיות מ"ח של משיח"ח. כן מובא בפרע"ח להאריז"ל (קריאת שמע ח"א ע' קעא) המלכות נקראת שם. וכן בארנו במאמר 'שרש דוד' מדוע שרש דוד בא לעולם דרך יבום, כיון שענין היבום הוא "להקים שם".

וכן רואים במלחמת המלכים, לפני שהמלכים לקחו את לוט בשבי, בשביל נשמת דוד, הם כבשו את שדה העמלקי, ומקום ששמו תמר. כמו שכתוב (בראשית יד, ז) "וישב ויבאו אל עין משפט הוא קדש ויכו את כל שדה העמלקי וגם את האמרי הישב בחצצן תמר".

ויתכן שבת שוע, היתה בתו של עשו מאשתו יהודית, המרמזת על יהודה. כמו שכתוב (בראשית כו, לד) "ויהי עשו בן ארבעים שנה ויקח אשה את יהודית בת בארי החתי". דמובא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות ב) שבת שבע אשת דוד היתה גלגול בת שוע אשת יהודה. וגם אצל בת שבע היתה קלפת החתים קודמת למלכות, כשנשא לאוריה החתי לפני דוד. וכן חת נרמז בשם אחתפל, שהיה הסבא של בת שבע פדלקמן. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' מה) שאברהם קנה את מערת המכפלה שקשורה למצות מילה מבני חת, דח"ת מסמל את השמיני של מילה. וכן בני חת מזכרים שמונה פעמים בפרשה. וכן הכתוב (בראשית כג, טז) "אשר דבר באזל בני חת ארבע מאות שקל כסף" ס"ת רעית"י המסמלת את השמיני, כמובא בזהר (ויחי רמ:). ורואים שקלפת החתים קשורה לשמיני שנרמז באות ח"ת, ושם שרש דוד המלך שהיה השמיני בבנים, כדבארנו במאמרי חנכה. וכן "יהודית בת בארי החתי" ר"ת בגימטריא דוד. וכן "בארי" מרמז על באר שמסמל את היסוד שבמלכות של דוד. וכן יהודית בגימטריא משיח בן דוד. וכן יהודית ס"ת הפסוק המדבר על לדת שרש משיח (רות ד, טז) "ותקח נעמי את הילד ותשתהו בחיקה ותהי לו לאמנת".

מובא בספר 'פני הושע' (קידושין עו:) מצאתי במדרש דאוריה בעצמו היה מבני חת ממש, והיה נושא פליו של גלית, ובאמת נענש דוד על שהשיאו לבת שבע, [אחר שאוריה עזר לו בנצחון על גלית], ואמר לו

הקב"ה חיינך אשתך נתת לו. נראה לבאר מדוע השיא דוד את אוריה החתי לבת שבע, דמצינו בזהר (נח עג): הסוד של בת שבע שנתנה לאוריה החתי בראשונה, צא ודיק ותמצא, מדוע נתנה הארץ הקדושה לכנען עד שלא באו ישראל, ותמצא דבר זה הפל סוד אחד ודבר אחד. היינו שהקב"ה מסובב לתת לסטרא אחרא אחיזה וניקה מהקדשה לפני שמגיע הזמן, כדי שישמרו על הקדשה בבחינת קלפה השומרת על הפרי. ולכן דוד המלך בעצמו היה השליח להשיא את אוריה לבת שבע, כי היה זה לטובתו של דוד שלבת שבע תהיה שמירה מהקלפות שיחשבו שהיא ברשותם.

מצינו בגמרא (סנהדרין קא): אחיתפל ראה צרעת שזרחה לו על אמתו, הוא סבר איהו מלך ולא היא בת שבע בתו הוא דנפקא מיניה שלמה. נראה דלכן היה סימן גדלה לאחיתפל בזה שצרעת זרחה על הסוד שלו, שתצא ממנו בת שבע אם שלמה. דקלפת הצרעת מלבישה על מלכות בית דוד כפי שנביא לקמן שיסורי המשיח הם צרעת. כי צרעת מרמזת שיש בפנים ניצוץ קדוש שהוא ענג שהפך לנגע.

וכן מובא ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (ע' מ) "וּנְאָהֵב יִצְחָק אֶת עֵשׂוּ כִּי צִיד בְּפִיר", להיות כי היה לו צד ניצוצי הקדשה מחלק הגבורה של יצחק אבינו נתונים בפירו. ויתכן שאלו ניצוצות מלכות בית דוד, שהם בבחינת פה, לכן היו נתונים בפירו של עשו. וכן מובא ב'תורה אור' (וישלה כד): שיעקב שלח את המנחה לעשו, כיון שרצה לתקן את עשו שיעשה תשובה, ובזה יהיה תקון גדול מאד בעולם, ומרמז בתפלת ימים נוראים: וַיֹּאמְרוּ כָל לְעַבְדְּךָ וכו', ויתנו לך כתר מלוכה. רואים שאם אמות העולם מתקרבים לה' מגיעים עד בחינת כתר מלוכה.

וזה לשון הספר 'אגרא דכלה' (קנח): "וַיֵּרָא שָׁם יְהוּדָה בֵּת אִישׁ כְּנַעֲנִי וְשָׁמָּה שׁוֹעַ". מהו הצרך לידיע שם האיש כנעני. משמיענו שכל מאונו של יהודה להוליד מלך המשיח נגוד "עשור", וראה בת איש אשר שמו "שוע" אותיות "עשור", והיה סובר כי שמא גרים, וזה לעמת זה עשה אלקים, והגם שלא נתקיים הדבר כי מלך המשיח נולד מתמר, עם כל זה נתקיים הדבר בסוד הגלגול, כי פרץ זרחה גלגולי ער ואונן כנודע. ונתגלגל הדבר שנטה עד איש אשר שמו "חירה" לשון חירות, שיהיה עקר החירות לעולמי עד על ידי מלך המשיח, ועל כן היה איש עדלמי מעיר עדלם, תבה מרכבת "עד עולם". יורה שבכאן היה נולד הגואל שעל ידו יהיה החירות "עד עולם". בזה בטח לבו ליקח אותה, כי בנדאי ממנה יצא חטר מגזע ישי. וכן מובא בפרוש בעלי התוספות שם. "עדלמי". ג' פעמים פתיב בפרשה עדלמי, העדלמי, ועולים בגימטריא שלמ"ה המלך. "ושמו חירה". וחירם היה מאותה משפחה וכל המשפחה שבט בני יהודה, ולכן היה חירם אוהב שלמה שהיה משבט יהודה. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שחיר"ה ר"ת וס"ת של "רוח הוי"ה", שנאמר על מלך המשיח. (ישעי' יא, א) "וְנָחָה עָלָיו רוּחַ הַוְי"ה".

מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' צג) דלכן קורין פרשת וישב סמוך לחנכה, דבפרשה זו מספר על ירידת יוסף למצרים וירידת יהודה לשא אשה. ושתי ירידות אלו היו למקום שהוא בבחינת למטה מעשרה טפחים שאין השכינה שורה שם. דמצרים היתה מקום הטמאה, וכן יהודה ירד לדרגה נמוכה כשעשה את מעשה הזנות עם תמר. וירידות אלו היו כדי להביא לעולם את שרש משיח בן יוסף על ידי יוסף שהוליד במצרים את מנשה ואפרים ואת שרש משיח בן דוד על ידי יהודה ותמר, וזה מרמז על אור החנכה ואורו של משיח שיורדים להאיר במקום החשך מתחת לעשרה טפחים. על פי זה נראה לבאר את דברי רש"י (בראשית לב, כג) "את אחד עשור ילדיו", ודינה היכן היתה, נתנה בתבה ונעל בפניה שלא יתן בה עשו עיניו, ולכן נענש יעקב שמנעה מאחיו, שמא תחזירנו למוטב ונפלה ביד שכם. דכשם שיהודה הוליד את שרש משיח בן דוד כשהתחתן עם משפחת עשו כדלעיל, כך דינה כשהולידה את נשמת אסנת

בזווגה עם שכם בן חמור, וממנה יצא שרש משיח בן יוסף, היא יכלה להוליד את הנשמה גם לו היתה מזדוגת עם עשו, דעשו גם שיך ליסוד דקלפה שאפשר להוציא דרכו את ניצוצות המשיחים מהקלפה, והמדרש מרמז שבין שלדינה היתה תפקיד להוציא את נשמת אסנת, והיא היתה צריכה להזדוג עם הקלפה לצורך זה, היתה עדיף כבר לתת אותה לעשו שאחרי הפל היתה אח של יעקב, ואולי היא תצליח להחזירו למוטב, ובזה שיעקב מנע, הוא נענש שהזווג נעשה דרך שכם בן חמור.

מובא ב'ספר הגלגולים' להאריז"ל (פרק יז) שזמרי בן סלוא היה גלגול עשו. ומצינו בגמרא (סנהדרין פב:) **ארבע מאות ועשרים וארבע בעילות בעל אותו רשע אותו היום והמתין לו פנחס עד שתשש כחו**. ובארנו במאמר 'שרש דוד' שזמרי בעל את כזבי **ארבע מאות עשרים וארבע פעמים**. שהיא הגימטריא של **משיח בן דוד**, כי זמרי נסה בכל כחו להוציא את נשמת המשיח שהיתה טמונה במשפחת בלק, שהרי כזבי היתה בת בלק, ורות היתה נכדה של בלק. לכן המשיח נרמז במספר בעילותיו. וגם כאן רואים שעשו מנסה לפגם את נשמת המשיח. וכן החטא היה בשטים, כמו שכתוב (במדבר כה, א) **"וישב ישראל בשטים ויחל העם לזנות אל בנות מואב"**. ושטים בגימטריא **משיח**. וכן מצינו בגמרא (יבמות עז.) **אמר רבא מלמד שחגר חרבו פישמעאל ואמר כל מי שאינו שומע הלכה זו ידקר בחרב, כך מקבלני מבית דינו של שמואל הרמתי עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית**. נראה דלכן עמשא נקט לשון כזאת שלא מצינו בשום מקום, שמי שאינו מסכים להלכה זו ידקר בחרב, דמי שחולק על הלכה זו ומנסה להטיל פגם בשרש נשמת דוד המלך ומשיח, דינו כדיו זמרי בן סלוא לידקר בחרב. וכן מצינו ב'של"ה' (ווי העמודים יח) **"נירא פינחס בן אלעזר בן אהרן הכלהו ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו"**, וקשה מה שהזכיר שלקח הרמח בידו מתוך העדה, מה לי אם מתוך העדה לקח אותו או ממקום אחר וכו', אלא להורות שלקחת הרמח לא היה לדקר המנאפים לבד, רק עשה כעמשא שחגר חרבו ואמר כל מי שאין שומע הלכה זו ידקר בחרב, כך עשה פנחס לקח הרמח מתוך העדה לצורך העדה, לשמע ממנו הלכה זו או לדקרו ברמח.

כתוב (במדבר כה, יז) **"צרור את המדינים והפיתם אותם: פי צררים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי בת נשיא מדין אחתם"**. נראה דיש כאן רמז בין שהם נסו לפגם את נפש דוד שעליה כתוב (ש"א כה, כט) **"והיתה נפש אדני צרוכה בצרור החיים"**, הענישו אותם ב"צרור" וכו', **פי צררים**. דצרוכה פרושו קשוכה, ונפש דוד היתה קשוכה בצרור החיים שהוא קשר החיים, והם נסו לפגם בזה. **וכן כזבי** היא מלשון שקר ו**כזב**, דבכל שקר יש ניצוץ של אמת, וכן בכזבי היתה ניצוץ של אמת של דוד המלך. וכן כשנולד שלה מיהודה כתוב (בראשית לח, ה) **"ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו"**. כפי שבארנו שבת שוע אשת יהודה היתה בת עשו, והיא לא יכלה להוליד את שרש משיח, רק תמר שהיתה בת של שם. ממילא היתה בחינה של **כזיב** אותיות **כזבי בלדת שלה** שמרמז על המשיח שנקרא **שילה**. פי היתה בכזב ניצוץ של אמת של דוד המלך. וכן בארנו במאמר 'שרש דוד' על **בן כוזיבא** שהיה באותה בחינה. וכן הכתוב (חבקוק ב, ג) **"ויפח לקח ולא יכזב"** מרמז שהקלפות המתלבשות על הקץ והגאלה הם בבחינת **כזב**. וכן נראה שיש רמז בכתוב על חטאת ציון שמביאה כזב, ומזכר גם עדלם ששם יהודה התחתן עם בת שוע. (מיכה א, יג) **"ראשית חטאת היא לבת ציון כי בן נמצאו פשעי ישראל: לכן תתני שלוחים על מורשת גת בתי אכזיב לאכזב למלכי ישראל: עד הירש אביא לך יושבת מרשה עד עדלם** יבוא כבוד ישראל". וכן הכתוב (מ"א יא, יז) **"כל זכר באדום" ר"ת כז"ב**. וכן נראה שיש קשר בין בת שוע שנקראת

בפסוק **"בת איש פנעני"** וילדה **"בכזיב"**, לזמרי שנקרא בפסוק **"שואל בן הפנענית"**, ונסה להוליד דרך כזבי. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א ש**כזיב** בגימטריא **י"ד ה"א נא"ו**. וחסרה הה"א אחרונה המסמלת את המלכות.

רואים קשר בין חדש סיון שבו נתנה תורה, לציון שעליה נאמר **"כי מציון תצא תורה"**. סיון אותיות ציון, כי אותיות ס' וצ' מתחלפות באותיות זסשר"ץ. וכן **יהודה** שרש המלכות נולד ב**ט"ו סיון** כמובא במדרש (ילקוט שמות קסב). וכן מזל חדש סיון הוא **תאומים** בגימטריא **מלכות**. וכן מצינו במדרש (שמ"ר ב, ה) **מה התאומים הללו אם חושש אחד מהן בראשו, חברו מרגיש, פן אמר הקב"ה "עמו אנכי בצרה"**. ורואים שתאומים מסמלים את ההשתתפות בצער הכלל ששיכת לציון כדלעיל. וכן שרש מלכות בית דוד בא מתמר בלדת התאומים פרץ וזרח. וגם עשו שהוא הלעמת זה של דוד היה תאום של יעקב. וכן מצינו במדרש שמקשר בין התאומים שהולידה תמר, לתאומים שהולידה רבקה. (ב"ר ס, טו) **שתיים הם שנתפסו בצעיף וילדו תאומים רבקה ותמר**. נראה דלכן המדרש מקשר אותם **לצעיף**, דצעיף מסמל את המלכות, כמו שכתוב (ישעי' סב, ג) **"וצניף מלוכה"**, וכן **צעיף** בגימטריא **מלך**. וכן מובא בגמרא (ברכות ג:) על דוד המלך שבאו אליו ואמרו **עמך ישראל צריכים פרנסה**. ר"ת **צעיף** ותמר התפסטה בצעיף, פיון שעמך ישראל צריכים פרנסה, וצריך להביא לעולם את מלכות דוד שמשפיעה את הפרנסה לישראל. ורבקה התפסטה בצעיף להוליד את הלעמת זה של דוד שהוא עשו. וכן מובא בשם ה'שומרי אמונים' זצ"ל שהמזלות של שני החדשים של מתן תורה, אדר וסיון, נאמרו בלשון רבים, דגים ותאומים, מה שאין פן שאר המזלות של שאר החדשים נאמרו בלשון יחיד, לרמז שרק בזכות התורה, הרבים מתאחדים יחד. ורואים קשר בין תאומים לדגים המסמלים את היסוד שבמלכות כדלקמן.

ונביא טבלה מאת הרה"ג ר' פנחס פרקש שליט"א בה רואים קשר בין השידוך של רבקה ליצחק, לשידוך של רות לבעז

רות לבעז	רבקה ליצחק
"ויקר מקנה חלקת"	"הקרה נא לפני"
"לנערו הנצב"	"אנכי נצב"
"למי הנערה הזאת"	"והיה הנערה"
"ושתיית"	"ואשתה"
"ברוך הוא לה"	"ברוך ה"
"לא עזב חסדו"	"לא עזב חסדו"
"קרוב לנו האיש"	"בית אחי אדני"
"אם תגאל גאל ואם לא"	"הגידו לי ואם לא"
"כי לא ישקט האיש"	"לא אכל עד אם"
"כי נחמתני"	"וינחם יצחק"
"יעש ה' עמכם חסד"	"ועשה חסד עם אדני"

מובא בספר 'דגל מחנה אפרים' (שמיני) בספרא דא ספר הזהר יפקון ישראל מן גלותא, וכמו שכתבתי בפרשת בשלח רמז מזה על התרגום **"ובני ישראל נפקין ברי"ש גלי"** ר"ת רבי שמעון בן יוחאי. ואיתא רבי שמעון בר יוחאי היה בחינת משה וגם כי בכל דור ודור יש בחינת משה, וזהו **"דרש דרש משה"** היינו כשיתגלה וידרש מה שדרש כבר משה היינו רבי שמעון בר יוחאי ספר הזהר, אז **"והנה שרף"** היינו שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה גאלה שלמה במהרה בימינו אמן נצח סלה ועד. רואים שהפסוק **"דרש משה"** מרמז על הדרישה השניה של משה, שתהיה בזמן הגאלה כשידרשו את פנימיות התורה, ובזכותה תבא

הגאולה ברחמים, ויתקיים המשך הכתוב **"והנה שרף"** שישרפו כל הקלפות. וכן בין ה"דרש" הראשון ל"דרש" השני, נמצא **חצי התורה בתבות**. ויש כאן רמז שה"דרש" השני מדבר על החצי העליון של פנימיות התורה שיתגלה לעתיד לבא, כדברי ה'דגל מחנה אפרים'. וכפי שבארנו במאמר 'סוד החצי' שלעתידי לבא נזכה לסודות התורה מהסוד שבו סוד, וטמון בו החצי העליון של התורה. וראה זה פלא: הפסוק היחיד בתנ"ך שיש ר"ת **מש"ה דר"ד**, הוא הפסוק הזה, והר"ת מופיע ג' פעמים ברציפות: (ויקרא י, טז) **"ואת שיעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף"**. וכן **מש"ה דר"ד** מרמזים בס"ת ב' פעמים בכל התנ"ך; פעם אחת בכתוב (בראשית ט, ה) **"ואך את דמכם לנפשותיכם אדרש מיד כל חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש את נפש האדם"**. הכתוב מרמז על הנקמה בעשו ועמלק שהם בסוד **חיה**, כפי שהבאנו לעיל את הכתוב **"גער חית קנה"**, והם מלקקים דמם של ישראל, כפי שהבאנו לעיל את המדרש, **עמלק עם שבא ללוק דמן של ישראל**, וה' ינקם בחיה שמלקקת את דמם של ישראל. וכן מצינו במדרש (ב"ר לד, יג) **"מיד כל חיה אדרשנו"** אלו ד' מלכיות, **"ומיד האדם מיד איש אחיו"** זה עשו, דכתיב **"הצילני נא מיד אחי מיד עשו"**, **"אדרש את נפש האדם"** אלו ישראל, **שנאמר "ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם"**. וכן **מש"ה דר"ד** מרמזים בס"ת בפעם השניה, בתהלים בענין תקון ציון באחרית הימים: (קב) **"אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד: כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחנונו: וייראו גוים את שם ה' וכל מלכי הארץ את כבודך: כי בנה ה' ציון נראה בכבודו: פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם: תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא יהלל יה: כי השקיף ממרום קדשו ה' משמים אל ארץ הביט: לשמע אנקת אסיר לפתח בני תמותה: לספר בציון שם ה' ויתהלתו בירושלם: בהקבץ עמים יחדו וממלכות לעבד את ה': ענה בדרך כחי קצר ימי: אמר אלי אל תעלני בחצי ימי בדור דורים שנותיך: לפני הארץ יסדת ומעשה ידך שמים: המה יאבדו ואתה תעמד וכלם כבגד יבלו כלבוש תחליפם ויחלפו"**. וכן מצינו בזהר (תיקונים מג.) **בגאולה האחרונה הכל בים התורה, מטה שלו שקורע בו הים, זה קלמוס, רואים שלמשיח יהיה מטה, וזה יהיה קלמוס, שבו יכתב דברי תורה, ובזה יקרע את ים התורה ותבוא הגאולה. דמטה וקולמוס מחזיקים בידי, ומסמלים את המשך השפעת היד. ומבאר לדברינו שחבור משה לדוד הוא דרך היסוד שבמלכות שהוא בבחינת מטה, כפי שנבאר לקמן שמטה האלהים של משה, עובר לדוד "מטה עזן ישלח ה' מציון" ודרכו תבא הגאולה. וכן הכתוב (ישעי' ד, ב) **"ביום ההוא יהיה צמח" בגימטריא קולמוס.****

וכן מובא בפרוש הגר"א על הזהר (פקודי רנה) **שמט"ה** מרמז על תורה שבעל פה שיש בה **מ"ט** פנים, ותורה שבכתב שיש בה ה' חמשים. ותורתו של משיח היא לחבר את התורה שבכתב בחינת הנסתר, עם התורה שבעל פה בחינת הנגלה. וכן מובא ב'אור החיים' (בראשית מט, יא) **"כבס ביין לבשו"** **תבאר על דרך אמרם ז"ל בזהר חדש פרשת בראשית, כי גלות הרביעי שבו יגלה הגואל העצום צריך שתהיה בידי ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעב מלבא, ולזה רמז באמרו "כבס ביין לבשו", פרוש פי כחו של המלך המצפה שילה שמו הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל ביינה של תורה. ורואים שהכח של המשיח הוא בסודות התורה שנמשלו ליו. וכן מצינו במדרש שהגאולה תהיה דרך גרות המרמזים על אור התורה, (פסיקתא רבתי ח) **אמר רבי ברכיה הכהן בי רבי "אחפש את ירושלים בגרות"**, מוציא אני אותה לחפשי, למה הכתבתי בתורה **"כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבועת יצא לחפשי"**, הוי **"אחפש את ירושלים בגרות"**. וכן מובא בספר 'קול התור' בשם הגר"א **"כי מציון תצא תורה"**, היינו התגלות סודות התורה, שעקר מקורו הוא מציון וירושלים, והגאולה תלויה בלמוד הקבלה, ועל ידי זה תתגלה קמעא קמעא תורת משיח צדקנו, והיא תורת ארץ ישראל.**

וְכֵן מְצִינּוּ בַזֶּהָר (תיקונים נא). "כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי" זֶה הוּא הַלֵּב שֶׁבּו מְאִיר אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּו "וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא", וְבו עֲתִיד לְהִתְגַּלּוֹת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשָּׁה בְּתוֹרָה בְּגִלּוֹת הָאֲחֵרוֹנָה כְּמוֹ שֶׁבִּגְאֻלָּה הֵרֵאשׁוּנָה, שֶׁנֶּאֱמַר בּו "וַיֵּרָא מִלְּאֲנַי הוֹ"ה אֱלֹו בְּלִבַּת אֵשׁ", בְּרֵאשׁוֹנָה בְּלִבַּת אֵשׁ שֶׁל נְבוּאָה, וּבְגִלּוֹת הָאֲחֵרוֹנָה בְּלִבַּת אֵשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה. וְכֵן לֵב מְרַמֵּז עַל ל"ב נְתִיבוֹת חֲכָמָה, וְעַל הַשְּׁפָעַת הַתּוֹרָה מֵאֵמָּה עֲלָאָה בְּבַחֲנִינַת חֵלֵב, שֶׁתְּהִיָּה לְעִתִּיד לְבֵא, כִּי הַלֵּב הוּא בִּינָה בְּבַחֲנִינַת אֵמָּה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם אֲגִישַׁי שְׁלִיט"א שֶׁהַתּוֹרָה מִתְחִלָּה וּמִסְתַּיֶּמֶת בְּאוֹתִיּוֹת ל"ב. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּינְזֶבּוּרְג שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב שֶׁאֵמַר דּוּד הַמְּלַךְ עַל עֲצָמוֹ, לְבִי חָלַל בְּקַרְבִּי ר"ת חֵל"ב, וְכֵן שֶׁמֵּעֵתִי מֵהַרְה"ג ר' דּוּד מִשָּׁה פְּרִידְמָן שְׁלִיט"א שֶׁלְּבִי חָלַל בְּקַרְבִּי בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דּוּד. וּמֵבֵאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁבְּזִכּוֹת ה' לְבִי חָלַל בְּקַרְבִּי" הוּא זֹכֶה לְהַשְׁפִּיעַת הַתּוֹרָה מֵאֵמָּה עֲלָאָה, בְּבַחֲנִינַת חֵלֵב שֶׁל בִּינָה בְּלֵב.

כְּתוּב (בראשית מו, כח) "וְאֵת יְהוּדָה שְׁלַח לְפָנָיו אֶל יוֹסֵף לְהוֹרֹת לְפָנָיו גִּשְׁנָה". וּמֵבֵאֵר רַש"י לְתַקֵּן לוֹ בֵּית תַּלְמוּד שֶׁמִּשָּׁם תֵּצֵא הוֹרָאָה, רוֹאִים שֶׁיַּעֲקֹב שְׁלַח אֶת יְהוּדָה דּוֹקָא, לְעֲנִן הַתּוֹרָה, כִּינּוּן שֶׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה לְיִשְׂרָאֵל דְּרַךְ הַמְּלָכוֹת כְּדָלְעִיל, וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'קוֹל מְבִשֵּׁר' (ח"א ויגש) שֶׁגִּשְׁנָה בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ, וּמֵבֵאֵר לְדַבְּרֵינוּ דֵּיַעֲקֹב רִמְזוּ שֶׁעָקַר הַשְּׁפָעַת הַתּוֹרָה תְּהִיָּה עַל יְדֵי מְשִׁיחַ שֶׁיֵּצֵא מִשְׁבֵּט יְהוּדָה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'שִׁיחוֹת הַר"ן' (אות מ'), שֶׁגִּשְׁנָה"ה, ר"ת הַכְּתוּב (תהילים עד, ב) "גִּזְלַת שֶׁבֵט נִחְלַתְךָ הַר צִיּוֹן", וּמֵבֵאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁגִּילּוֹי פְּנִימִית הַתּוֹרָה מִיְהוּדָה דְּרַךְ בַּחֲנִינַת גִּשְׁנָה תְּהִיָּה בְּהַר צִיּוֹן.

וְכֵן רוֹאִים מִסְדֵּר הַפְּרָשִׁיּוֹת שֶׁשָּׂרַשׁ דּוּד בָּא לְעוֹלָם יַחַד עִם יִצְחָק, דְּבָנוֹת לוֹט נִתְּעַבְּרוּ לְאַחַר הַפִּיכַת סְדוּם, וּמִיָּד אַחַר כֵּן נִתְּעַבְּרָה שָׂרָה בְּיִצְחָק. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר הַלְּקוּטִים' לְהַאֲרִיז' ל' (פ' וירא ע' נח) כְּמוֹ שֶׁמֵּאֲבָרְהֶם יֵצֵא יִצְחָק, בֶּן יֵצֵא מְלוֹט יִצְחָק, ק"ץ ח"י, דְּהֵינּוּ הַמְּשִׁיחַ בְּסוּד "חִיִּים שָׂאֵל מִמֶּךָ נִתְּתָה לוֹ", וּבְסוּד "דּוּד מְלַךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקָיִם". וְכֵן הִצַּלְתָּ לוֹט מִסְדֵּם הִיָּתָה בְּזִכּוֹת שְׁלוֹט לֹא גָלָה שֶׁשָּׂרָה הִיא אֲשֶׁתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם, כְּמוּבָא בְּרַש"י (בראשית יט, כט), וּבְזֶה לוֹט כְּבִיכּוֹל עֵזֶר לְהִבְיָא אֶת יִצְחָק לְעוֹלָם, וְלָכֵן הוּא קִבֵּל שֶׁכָּר עַל זֶה שֶׁנִּצַּל מִסְדֵּם וְזָכָה לְהִבְיָא אֶת שָׂרָה דּוּד לְעוֹלָם. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'אֵמוּנַת עֵתִיד' (תשנ"ז ע' מט) שֶׁבְּלִדַת יִצְחָק נִרְמְזוּ מְשִׁיחַ. דְּ"אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת חַיָּה" בְּגִימְטְרִיא שֵׁם אֲצִמִּיחַ קָרוֹן לְדוּד. וְכֵן מְשִׁיחַ"ח מְרַמֵּז בְּכְתוּב (בראשית יח ד) "לְמוֹעֵד אֲשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעַת חַיָּה", בְּדִלּוּג ה' אוֹתִיּוֹת, וְאוֹת ה' מִסְמַלְתָּ אֶת הַמְּלָכוֹת. וְכֵן הַכְּתוּב (שם יח, ו) "מִהָרִי שְׁלֹשׁ סָאִים קִמַּח לוּשִׁי וְעֵשִׂי עֲגוֹת" ס"ת מְשִׁיחַ"ח. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר' שֶׁ"וְעֵשִׂי" בְּגִימְטְרִיא דּוּד בֶּן יִשִׁי, [שפ"ו]. דְּאֲבָרְהֶם רִמְזוּ שֶׁכָּאֵן נִמְצָא הַמְּלָאךְ שֶׁנִּמְצָא בְּדֶרֶךְ לְהַצִּיל אֶת לוֹט כְּדִי לְהִבְיָא אֶת הַמְּשִׁיחַ, וּמִמִּילָא צְרִיךְ לְכַבְּדוֹ כְּרֵאוּי, וְלְהַכִּיֵּן שְׁלֹשׁ סָאִים קִמַּח סִלַּת וְכו'. וְכֵן יִצְחָק גְּבוּרָה בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דּוּד.

מְצִינּוּ בְּרַש"י (בראשית ל, כה) "וְהִיָּה בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית יוֹסֵף לְהִבָּה וּבֵית עֵשׂוֹ לְקֵשׁ" אֵשׁ בְּלֹא לְהִבָּה אֵינוֹ שׁוֹלֵט לְמִרְחוּק. מִשְׁנוּלַד יוֹסֵף בְּטַח יַעֲקֹב בְּהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְרָצָה לְשׁוּב. רוֹאִים שֶׁיוֹסֵף מְנַצַּח אֶת עֵשׂוֹ. וּמֵבֵאֵר לְדַבְּרֵינוּ כִּינּוּן שֶׁיוֹסֵף הוּא יְסוּד דְּקִדְשָׁה שְׁשׁוּלֵט עַל בְּחִינַת הַנוֹקְבָא, יֵשׁ לוֹ כַּח לְנִצָּח אֶת עֵשׂוֹ שֶׁשִׁיךְ לְיְסוּד דְּקִלְפָּה שֶׁתְּחַתֵּיו. כְּפִי שֶׁנִּבְּאֵר לְקִמּוֹן שֶׁיְסוּד הַמְּלָכוֹת הוּא בְּבַחֲנִינַת אוֹתִיּוֹת ש"ד, וְיַחַד עִם יְסוּד הַדְּכָר שֶׁהוּא אוֹת י' נְהִיָּה שֵׁם שד"י שֶׁמְנַצַּח אֶת הַקְּלָפוֹת שֶׁנִּרְמְזוֹת בְּאוֹתִיּוֹת ש"ד. וְכֵן מְצִינּוּ בְּרַש"י (שם לג, ז) "נִגְשׁ יוֹסֵף וְרַחֵל" בְּכִלְוֹן הָאֵמָהוֹת נִגְשׁוֹת לְפָנָי הַבְּנִים אֲבָל בְּרַחֵל יוֹסֵף נִגְשׁ לְפָנָיָה, אֵמַר אֲמִי יַפֶּת תֵּאָר, שְׁמָא יִתְּלָה בָּה עֵינָיו אוֹתוֹ רָשָׁע, אֵעֲמַד כְּנִגְדָּה וְאֵעֲכַבְנוּ מִלְּהַסְתַּפֵּל. וְרוֹאִים שֶׁיוֹסֵף מִגֵּן עַל רַחֵל הַמְּסַמְלָת אֶת הַמְּלָכוֹת דְּקִדְשָׁה, מֵעֵשׂוֹ. וְכֵן יְהוּדָה שֶׁהוּא יְסוּד שֶׁבְּמִלְכוֹת דְּקִדְשָׁה, מְנַצַּח אֶת עֵשׂוֹ הַיְסוּד שֶׁבְּמִלְכוֹת דְּקִלְפָּה, כְּמוּבָא בְּמִדְרַשׁ (תנחומא וישלח א) "וְהִיָּה לִי שׁוֹר וְחִמּוֹר" אֵין לִי לִינְא מִמֶּךָ שֶׁהִיָּה נוֹלַד יוֹסֵף שֶׁנִּקְרָא שׁוֹר, "וְחִמּוֹר" זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דּוּד, וְגַם יְהוּדָה שֶׁטְנוֹ שֶׁל עֵשׂוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "וְאֵרִיָּה כְּבָקָר יֹאכַל תְּבֹן" פְּרוּשׁ אֵרִיָּה שֶׁהוּא יְהוּדָה שֶׁנֶּאֱמַר "גּוֹר אֵרִיָּה יְהוּדָה", "כְּבָקָר" זֶה יוֹסֵף, יֹאכַל

עָשׂוֹ שֶׁהוּא תָבֵן שֶׁנֶאֱמַר "וּבֵית עֵשׂוֹ לְקֵשׁ". וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּתוֹסֵפוֹת' (גיטין נה: ד"ה ביהודה) שְׁחָשִׁים בְּן דָן וַיְהוּדָה הִרְגוּ אֶת עֵשׂוֹ, וְרוֹאִים שֶׁחֲבוּר יְהוּדָה וְדָן מֵתְגַבֵּר עַל עֵשׂוֹ. וּמְצִינֵנוּ בְּמִדְרָשׁ (ילקוט יחי קס.) **מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד שֶׁיֵּצֵא מְשִׁנֵי שְׁבָטִים, אָבִיו מִיְהוּדָה וְאָמוּ מִדָּן. וְכֵן חָשִׁים אוֹתִיּוֹת מְשִׁיחַ.**

כְּתוּב (בראשית כה, כט) **"וַיִּזְדַּע יַעֲקֹב נֶזֶד וַיָּבֵא עֵשׂוֹ מִן הַשָּׂדֶה וְהוּא עֵיפִי: וַיֹּאמֶר עֵשׂוֹ אֶל יַעֲקֹב הֲלֵעִיטְנִי נָא מִן הָאָדָם הָאָדָם הִזֶּה כִּי עֵיפִי אֲנִכִי עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אָדָם".** וְצָרִיךְ לְהִבִּין מִדּוּעַ מְצִינֵנוּ הַפְּסוּק "הָאָדָם הָאָדָם" ב' פְּעָמִים, וּמִדּוּעַ הֵשִׁים אָדָם לְעֵשׂוֹ, נִתֵּן בְּגִלְל הָעֲדָשִׁים הָאֲדָמֹת הָאֵלֶּה דוֹקָא. וְלֹא מְשׁוּם שֶׁנּוֹלַד אֲדָמוֹנִי, וְלִבּוֹשׁוֹ אָדָם וְכו'. כְּמוֹבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (אחרי רכד). נִרְאֶה לְבָאָר שְׁכָתוּב **אָדָם** ב' פְּעָמִים, דִּינִיקַת עֵשׂוֹ, שֶׁהוּא **אֲדָמוֹנִי**, הִיא מִהָאֲדָמוֹנִי דְקִדְשָׁה דָּוִד הַמֶּלֶךְ. וְכִינּוּן שֶׁנִּזְיַד הָעֲדָשִׁים הִיָּה מְאָכַל אֲבָלִים, שֶׁקְשׁוּר לְשֶׁרֶשׁ דָּוִד, הַמְשַׁתְּתֵף בְּצַעַר הָעוֹלָם, וּמִנַּחֵם אֶת הָאֲבָלִים, עֵשׂוֹ הִשְׁתַּוְקַק לְמֵאֲכַל הִזֶּה בְּמִיחָד, שֶׁבּוֹ הִשְׁרֵשׁ שְׁלוֹ וּמִמֶּנּוּ הוּא יוֹגֵק. וְהַפְּסוּק מְצִינֵנוּ **"עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אָדָם"**, דְשֵׁם הָאָדָם מוֹרָה עַל שֶׁרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ מִמֶּנּוּ הוּא יוֹגֵק. וְכִינּוּן שֶׁכָּאֵן הַתְּגַלָּה שֶׁשֶׁרֵשׁוֹ מִהָאֲדָמוֹנִי דְקִדְשָׁה, קָרָאוּ לוֹ אָדָם. וְכֵן **עֲדָשִׁים** בְּגִימַטְרִיא **מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד**. וּבְעֲדָשִׁים יֵשׁ ג' אוֹתִיּוֹת מְשִׁיחַ. וּמְשָׁמִים סוּבְבוֹ אֶת הַתְּשׁוּקָה שֶׁל עֵשׂוֹ מִהִשְׁרֵשׁ שְׁלוֹ בְּקִדְשָׁה שֶׁמֶשֶׁם הוּא יוֹגֵק, כְּדִי שִׁימְכֹר אֶת הַבְּכוֹרָה לְיַעֲקֹב בְּטַעֲנַת אָמֵת; דִּיעֲקֹב הִרְאָה לוֹ שֶׁהוּא יוֹגֵק מִמֶּלֶךְ הַמְשִׁיחַ דָּרָךְ הָעֲדָשִׁים, וְשֵׁם שֶׁרֵשׁ שְׁמוֹ וּמַהוּתוֹ וּמִמִּילָא הַבְּכוֹרָה רְאוּיָה לְמְשִׁיחַ שֶׁבָּא מִיַּעֲקֹב, כִּינּוּן שֶׁעֵשׂוֹ מְקַבֵּל מִהַמְשִׁיחַ שֶׁנִּמְצָא מֵעִלּוֹ. וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּרִש"י שֵׁם **בִּשְׁל יַעֲקֹב עֲדָשִׁים לְהַבְּרוֹת אֶת הָאֲבָל, וְלָמָּה עֲדָשִׁים שְׂדוּמוֹת לְגִלְגַל שֶׁהָאֲבָלוֹת גִּלְגַל הַחוּזָר בְּעוֹלָם. וְגִלְגַל חֲזָר בְּעוֹלָם** בְּגִימַטְרִיא **מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד**. וּמִמְשִׁיךְ רִש"י שֵׁם וְעוֹד מָה עֲדָשִׁים אֵין לָהֶם פָּה, כֵּן הָאֲבָל אֵין לוֹ פָּה שֶׁאֲסוּר לְדַבֵּר, וּלְפִיכֵן הַמְּנַהֵג לְהַבְּרוֹת אֶת הָאֲבָל בְּתַחֲלַת מְאָכְלוֹ בִּיְצִים שֶׁהֵם עֲגָלִים וְאֵין לָהֶם פָּה. וְרוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין הָעֲדָשִׁים לְבִיּוֹצִים הַמְּסַמְּלִים אֶת הַמְּלָכוֹת, כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים ב:). וְכֵן רוֹאִים שֶׁהָעֲדָשִׁים אֵין לָהֶם פָּה הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת, כִּי הֵם מְסַמְּלִים אֶת הַמְּלָכוֹת בְּמַצַּב שֶׁל חֲסָרוֹן וְאֲבָלוֹת, כְּשִׁישׁ לְעֵשׂוֹ יְנִיקָה, וְאִזּוּ הַמְּלָכוֹת הִיא בְּבַחֲיִנַת שְׂאִין לָהּ פָּה. וְכֵן הַכְּתוּב (ש"א כט, ג) **"דָּוִד עֶבֶד שְׂאוּל מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל"** ר"ת **עֲדָשִׁים**. וְכֵן הַכְּתוּב **"וַיֹּאמֶר עֵשׂוֹ אֶל יַעֲקֹב הֲלֵעִיטְנִי"** ס"ת **יֹבֵ"ל**, דִּינִיקַת עֵשׂוֹ הִיא מִדּוּד שֶׁשֶׁרֵשׁוֹ בְּעוֹלָם הַיּוֹבֵל כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאֲמָרֵי חֲנָפֶה. וְכֵן **בִּינ"ה** הַמְּסַמְּלַת אֶת עוֹלָם הַיּוֹבֵל, מְרַמֶּזֶת בְּכְתוּב **"וַיֹּאמֶר עֵשׂוֹ אֶל יַעֲקֹב הֲלֵעִיטְנִי נָא מִן הָאָדָם"** בְּדִלּוּג ד' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן **זָד** שֶׁפְּרוּשׁוֹ **לָץ** כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מְשָׁלִי כ"א, כ"ד) **"זָד יְהִיר לָץ שְׁמוֹ"** מְרַמֶּז בְּכְתוּב **"וַיִּזְדַּע יַעֲקֹב נֶזֶד"** דְּקִלְפַת עֵשׂוֹ הִיא בְּבַחֲיִנַת לִיצְנוּת שֶׁמְלַבִּיֶשָׁה עַל הַצְּחוּק דְּקִדְשָׁה שֶׁל דָּוִד כְּדִלְקָמוֹ, וְיַעֲקֹב עוֹרֵר אֶת עֵשׂוֹ דָּרָךְ שֶׁרֵשׁ ה'ז' שֶׁהוּא הִשְׁרֵשׁ שְׁלוֹ.

נִרְאֶה דְּלִכְּן הַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת שְׁפָרֵי הָאֲתָרוּג יֵשׁ בּוֹ לְפְעָמִים חֲרִיצִים, דְּפָרִי זֶה מְסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת חֲרִיץ. וְכֵן **חֲרִיץ** בְּגִימַטְרִיא **שְׂדֵה** הַמְּסַמְּלַת אֶת הַמְּלָכוֹת, וּבְגִימַטְרִיא **גְּרַמְנִיָּה**, שֶׁהִיא הַקְּלָפָה הַמְּלַבִּיֶשָׁה עַל הַמְּקוֹם הַזֶּה, כְּדִלְקָמוֹ. וְכֵן בְּגִימַטְרִיא **קְרוֹב**, הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת כְּמוֹבָא בְּזֵהָר (הַקְּדָמָה ו. עִם פִּירוּשׁ 'מֵתוּק מִדְּבַש'). וְהַטַּעַם לְזֶה נִרְאֶה לְבָאָר דִּהַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת יוֹצֵר קֶרֶבָה בֵּין אֲנָשִׁים שֶׁנּוֹלְדִים לְאוֹתָהּ מִשְׁפָּחָה. וְכֵן שֵׁם **שפ"ו** הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת כְּדִלְקָמוֹ, נִרְמָז בְּמִלָּה **מְשֻׁפָּחוֹת**. וְכֵן הַכְּתוּב (תְּהִילִים קיח, טו) **"קוֹל רִנָּה וַיִּשׁוּעָה בְּאֵהָלִי צִדִּיקִים"** ר"ת **קְרוֹ"ב**, דְּכְתוּב זֶה מְרַמֶּז עַל שְׂמִחַת נִשְׂוִאִין וְלָדָה וְכו'. שֶׁהֵן שְׂמִחוֹת עַל הַתְּחַדְּשׁוֹת הַקְּרִבָּה. וְעוֹד אֲפָשָׁר לְבָאָר שְׁכָתוּב זֶה מְרַמֶּז עַל הַקְּרִבָּה שֶׁל הַצְּדִיקִים עִם הַקַּב"ה דָּרָךְ הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת קְרוֹב שֶׁמְקַשֵּׁר אֶת כָּלל יִשְׂרָאֵל לְקַב"ה.

וְכֵן מְצִינֵנוּ קֶשֶׁר בֵּין הַלּוּיָתוֹן לְזֵהָב הַחֲרוּץ, הַמְּסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁבְּמְלָכוֹת כְּדִלְעִיל. כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (ילקוט איוב תתקכז) מְקוֹם רְפִידָתוֹ שֶׁל לּוּיָתוֹן יָפָה שֶׁל זֵהָב לְכֵן נֶאֱמַר **"יִרְפַּד חֲרוּץ עָלֵי טִיט"**. וְכֵן נִרְאֶה דְּדָגָן הוּא מְלִשׁוֹן **דָּג**.

דהשפעת הדגן והפרנסה היא מהמלכות שהיא בבחינת דג. וכן מצינו בגמרא שמקשרת דגן לדגים. (ברכות ט:): **"וַיִּנְצְלוּ אֶת**

מִצְרַיִם" עֲשׂוּהָ כְּמִצּוֹלָה שְׂאִין בַּהּ דָּגִים, ר' אָמִי אָמַר עֲשׂוּהָ כְּמִצּוֹדָה שְׂאִין בַּהּ דָּגָן.

מוֹבָא בְּרִשְׁ"י (ויקרא יא, יז) **"כּוֹס וַיִּנְשׂוּף" הם הצועקים בלילה ויש להם לסתות כאדם.** נראה לבאר מדוע שם

שפ"ו מרמז בעוף הינשוף. ומדוע עופות הכוס והינשוף דומים לאדם? שהוא ר"ת אדם דוד משיח. דכתוב (תהילים קב, ז)

"הֵייתִי כְּכּוֹס חֲרִבּוֹת שֶׁקֵּדְתִּי וְאָהִיָּה כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גֵּגִי". ומבאר רש"י **"כּוֹס חֲרִבּוֹת" שם עוף, כמו "את**

הכוס". כתוב זה מדבר על השכינה שנמצאת בגלות עם ישראל, ובארנו במאמר 'חשמל כרובים' שהשכינה היא בבחינת

עוף שנקרא **כוס**, והיא חרבה, **"כּוֹס חֲרִבּוֹת"**, דהעופות הגשמיים מסמלים את העופות הרוחניים שהם המלאכים.

ועוף זה ששמו **כוס**, מסמל את המלאכים השכיכים לבחינת היסוד שבמלכות שהוא בחינת כוס כמובא במדרש (ויק"ר יב,

א). וכיון שהשכינה שהלכה לגלות אינה מקבלת את השפע, היא בבחינת **"כּוֹס חֲרִבּוֹת"** שאין מוזגין לתוכו את השפע.

וכן מובא בספר 'אלפי ישראל' (ח"ב ע' תקע) שעוף זה ששמו כוס, צורתו כצורת כוס וטבעו לצעק בלילה והוא מכסה מבני

אדם. וענגנים אלו מרמזים על השכינתא בגלותא בבחינת כוס, והיא מכסה מבני אדם, וצועקת בלילה על בני ישראל

שנמצאים בגלות. וכן מצינו בתרגום אוינקלוס (ויקרא יא, יז) שמתרגם על עוף הכוס **קרנא**, וקרנא מרמז על **קריאה**

וצעקה. וכן מצינו בגמרא (נדה כג.) שעוף הקריאה משנה מכל העופות, בזה שעניו הולכות לפניו כשל אדם, ולחיו זקופין

כשל אדם. ויש פאן רמז על בחינת **"יפה עינים"** שנאמרה על דוד המלך.

וכן שרש המשיח הוא **מתמר**, המרמזת בשמה על ענין התמורה, שהמשיח סובל בשביל אחרים בבחינת תמורה. וכן

מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (מאמר דוד בן איש אפרתי) ששמות ג' האמהות לבית דוד, **תמר מרים רות** ר"ת וס"ת **תמר**.

וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א ש**תמר** מרמזת מצד אחד על **המר** והיסורים, ומצד שני היא מרמזת על

הגאולה, **שתם מר**. וכן מובא ב'ספר הבהיר' (קצה) **גרעיני התמר שהיא סדוקה כעין אשה.**

ועוד נראה לבאר את הקשר בין האות **ת**, ומספר **ארבע** מאות ליסוד שבמלכות. כיון שמספר **ארבע** הוא סמל של

היסוד שבמלכות, שיש בו **ארבעה** איברים, ב' צירים וב' דלתות. כמובא בפרע"ח להאריז"ל (פורים ע' תעט) שהאות **ד'** היא

בבחינת **דלת**, ולכן **הד'** איברים שיש לנקבה יותר מהזכר הם שני צירים ושתי **דלתות** הנמצאים ביסוד שבמלכות.

ורואים שבחינת היסוד שבמלכות, נרמזת במספר **ארבע**, ובדלתות המרמזות על מספר **ארבע**. וכן **דוד** מתחיל ונגמר

באות **ד'**, והוא הרגל **הד'** במרכבה ומלך **ארבעים** שנה. ויהודה שהיה **הד'** בבנים, אותיות **הנו"ה ד'**, וכן יהודה הוא

הדור **הד'** בסדר הדורות שמונים מאברהם אבינו. וכן מצינו בזהר (תיקונים מז:) שהטעם **רביעי** מעלה את המלכות ליחוד.

והוסיף מו"ח הרה"ג ר' אברהם משה גרוסמן שליט"א **שדוד** הוא הדור **הד'** מבעז נרות. וכן האות **ד'** היא **הד'** בשמו של

יהודה. ויש טעם **רביעי** המרמז על האות **ד'** בכתוב (בראשית מד, יח) **"ויגש אליו יהודה"**. וכן מובא ב'שער ההקדמות'

להאריז"ל (קעה) שגדל ספירת המלכות בתחלתה קודם העבור במעי אמא, היא **רביעית היסוד**. וכן דוד המלך תקן סעודה

רביעית במוצאי שבת, כשהיתה עוברת שבת וראה שנשארו בחיים. וכן שעור כוס יין הוא **רביעית**, וכוס מסמלת את

היסוד שבמלכות. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קכא:) שהמלכות היא **רביעית לארבע אותיות**, הינו שהיא שיכת לאות

הרביעית של שם הנו"ה. וכן מובא בספר 'ברכות בחשבון' מהגר"ש פינקוס זצ"ל (ע' כב) שלכן היו **ד' אמהות** לרמז

שהמלכות שיכת למספר **ד'**. וכן מובא בספר 'אות חיים' (ח"א ע' שפד) בשם מדרש 'אותיות דר'ע' **נכנסה דל"ת ועמדה**

לפני הקדוש ברוך הוא ואמרה רצונך שתברא בי את עולמך וכו' השיב הקדוש ברוך הוא לאו מפני שפך

נדונים ישראל בין דם לדם ובין דין לדין. רואים שמקשר את האות דל"ת לדם ולדין השכיכים ליסוד שבמלכות. וכן

מובא שם בשם ספר 'עולת שבת' שמלוי האות **דל"ת** בגימטריא **צדיק יסוד עולם**, דהצדיק יסוד **ממלא** את הדל"ת

שְׁמִסְמֶלֶת אֶת הַיְסוּד שֶׁבַּמְלָכוֹת. וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּזֶהֶר חֲדָשׁ (וּאֵתְחַנֵּן ע.) שֶׁהַמְּלָכוֹת הֵיא בְּבַחֲיִנַת רְבוּעַ, לְכֵן הֵיא בְּבַחֲיִנַת אוֹת ד' שְׁמִרְמֶזֶת עַל ד' הַצְּדִידִים שֶׁל הַרְבוּעַ. וְכֵן הָאוֹת ס' סְתוּמָה שְׁמִסְמֶלֶת אֶת הַיְסוּד שֶׁבַּמְלָכוֹת הֵיא רְבוּעַ. וְכֵן הַמְּזַבֵּחַ הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת כְּמוֹבָא בְּרַבְנֵנוּ בַחֲיִי (שְׁמוֹת כז, א) הֵיא רְבוּעַ. וְכֵן מְרַבֵּעַ אוֹתוֹת מְעַרְבַּת הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת. וְכֵן רְבוּעַ בְּגִימְטְרִיא זָרַע דְּשִׁפְעַת הַזָּרַע מֵהַיְסוּד יוֹרֵד לַיְסוּד שֶׁבַּמְלָכוֹת שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת רְבוּעַ. וְכֵן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יִצְחָק גִּינְזְבוּרְגַּ שְׁלִיט"א שֶׁרְבוּעַ אוֹתוֹת עֶבֶר. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁהַעֶבֶר נֶעֱשֶׂה בְּיְסוּד שֶׁבַּמְלָכוֹת. שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת רְבוּעַ.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי הַגְּלָגוּלִים לְהָאֲרִיז"ל (פֶּרֶק ס"ז) שֶׁהַפְּתוּב (וּיְקָרָא כד, טז) "וְנִקְבַּ שֵׁם הוֹי"ה מוֹת יוֹמֵת רְגוּם יִרְגְּמוּ בוּ כָּל הַעֲדָה" ר"ת יִשׁוּ, כִּי יִשׁוּ הֵיא גְּלָגוּל הַמְּקַלָּל שֶׁנִּקְבַּ שֵׁם הוֹי"ה, וְשִׁנְיָהֶם הֵינּוּ מִמְּזָרִים, [וְשִׁנְיָהֶם נִסְקְלוּ עַל יְדֵי בֵּית דִּין]. וְגַם עַל הַמְּקַלָּל מְצִינֵנוּ שֶׁהוּא פָּגַם בְּיְסוּד שֶׁבַּמְלָכוֹת. כְּמוֹבָא בְּזֶהֶר (אִמּוֹר קו.) "וְיִקְבַּ בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית" מֵהוּ "וְיִקְבַּ", רַבִּי אָבָא אָמַר וְיִקְבַּ וְדָאִי, כְּמוֹ שֶׁאֵתָהּ אוֹמַר "וְיִקְבַּ חוֹר בְּדִלְתוֹ", נִקְבַּ מֵה שֶׁהֵיא סְתוּם. וְרוֹאִים שֶׁהוּא פָּגַם בְּיְסוּד שֶׁבַּמְלָכוֹת שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת נִקְבַּ וְדָלְתַת.

הוֹסְפוֹת לְמֵאמַר קִץ הַגְּאוּלָּה בְּשַׁנַּת תִּשְׁע"ב

נִיתֵן לְקַבֵּל אֶת הַמֵּאמַר הַמְּלֵא בְּבַקְשָׁה לְכַתּוּבַת הַמִּייל דְּלִקְמָן.

בְּאֵרְנוּ בְּמֵאמַר שֶׁלְפִי חז"ל לֹא מוֹנִים אֶת הַשְּׁבוּעַ שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם כְּשֶׁנֶּה שְׁלֵמָה, וְלִפִּי זֶה שַׁנַּת תִּשְׁע"ג הֵיא שַׁנַּת תִּשְׁע"ב הָאֵמֶתִית. וְכֹל הַרְמִזִּים עַל שַׁנַּת תִּשְׁע"ב תִּקְפִּים גַּם לְגַבֵּי שַׁנַּת תִּשְׁע"ג.

דְּבַרֵי מֵרֵן הַמְּשַׁגִּיחַ רַבִּי דָן סָגַל שְׁלִיט"א.

אוֹדוֹת: מֶלֶךְ פֶּרַס הַמַּתְגַּרָה בְּמֶלֶךְ עֵרֵבִי [אוֹבְמָה]. הַהוֹרִיקֵן בְּאֵרְה"ב.

וְהַמְּלַחְמָה בַּעֲזָה.

[נֵאמַר בְּיוֹם ג' פֶּרַשַׁת וַיִּשָׁב תִּשְׁע"ג בִּישִׁיבַת תִּפְרַח ת"ו. וְנִרְשַׁם עַל יַדֵּי אֶחָד הַשׁוֹמְעִים.]

הַרְמַב"ם כָּתַב שֶׁלְלַמֵּד דְּבַר מֵהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הוּא יְקָר מְאֹד. אֵךְ לְלַמֵּד דְּבַר מֵעֵיִקְרֵי הַדְּעַת [אִמּוּנָה] יְקָר אֲצִלִּי יוֹתֵר מִכֹּל אֲשֶׁר אֲלַמְּדֵנוּ. יוֹתֵר מִכֹּל הַתּוֹרָה כּוֹלָה. מְדוּעַ. מֵעַמִּיד הַכֹּל וְתַכְלִית הַכֹּל. בֵּא חֲבִקוּק וְהַעֲמִידוֹן, כֹּל הַתְּרִי"ג, עַל אַחַת, צְדִיק בְּאִמּוּנָתוֹ יַחִיָּה. הַרְמַב"ן כָּתַב בְּסוֹף פֶּרַשַׁת בֵּא שֶׁאֵין לְאָדָם חֶלֶק בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עַד שִׁיאֲמִין שְׁכַל דְּבַרֵינוּ, כֹּל דְּבַר הֵם נִיסִים, אֵין בְּכֹל הַדְּבָרִים טַבַּע כֹּלָל. "שֶׁנֵּאֲמִין בְּאַלְקִינוּ וְנוֹדָה לוֹ שֶׁבְּרֵאנוּ" הוּא הַעֵיִקְר. מֵעַמִּיד הַכֹּל וְתַמְצִית הַכֹּל.

הַרְמַב"ש בְּאוֹרְחוֹת חַיִּים כּוֹתֵב שֶׁצְרִיךְ לְהֵאֲמִין בְּהַשְׁגָּחָה פֶּרַטִית, אִמּוּנָת ה', וְכוֹתֵב וְהוּא יְסוּד כֹּל הַתּוֹרָה. "פֶּתַח דְּבָרִיךְ יֵאִיר". אוֹר. מֵהוּ הָאוֹר הָאֵמֶתִית, בְּחוּשֶׁךְ אֵין רוֹאִים דְּבָרִים. אֲפֶשֶׁר לְחַשׁוֹב עַל עַמּוּד שְׁזָה אָדָם וְאָדָם שְׁזָה עַמּוּד. וְהָאוֹר מֵעַמִּיד הַדְּבָרִים. הָאִמּוּנָה הוּא הַמְּעַמִּיד, לְהַכֵּל. פֶּתַח הַדְּבַר, הַהַתְּחַלָּה. "כִּיתְרוֹן הָאוֹר מִן הַחוּשֶׁךְ כֵּן יִתְרוֹן הַחֶכֶם מֵהַכְּסִיל".

יְדִיעַת ה', צוֹר הָעוֹלָם, פּוֹתְחִים הַדְּבָרִים צְרִיךְ לְהַתְּחִיל עִם הָאוֹר. אוֹר הָאִמּוּנָה.

הַיְעִירוֹת דְּבַשׁ, ר' יְהוֹנָתָן אֵיבְשִׁיץ, גֵּאוֹן הַגְּאוּנִים, כּוֹתֵב בְּפ"א דְּרוֹשׁ י"א "וְלֹכֵךְ אֵל תִּתְּנוּ בְּנֵי עַל חֲפְצֵי תַמִּיד לְהוֹכִיחַ, וּבְאִמּוּנָה אֵנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי כֹל יְמֵי וְשָׁנוֹתֵי עָלֵי אֶרֶץ, לֹא נִבְחַר וְלֹא הָעִיד לִיבֵי שְׁעָה אַחַת, כְּמוֹ אֲפֶס שְׁעָה זֹה, אֲשֶׁר אֵנִי עוֹמֵד לְהוֹכִיחַ וְלְהַשִּׁיב רַבִּים מֵעוֹן". וּבְפֶרֶק ט"ו. מֵעִידֵנִי עָלַי, בְּכֹל יְמֵי חַיֵּי הַבְּלִי, שׁוּם זְמַן מִהַזְּמַנִּים כֹּל כֵּךְ כְּמוֹ כְּשֶׁאֵנִי מְגִיעַ לְהַשִּׁיב רַבִּים מֵעוֹן וְכו'... וְזֶהוּ חֲפְצֵי וִישְׁעִי... אֵם לֹא בַעֲשׂוֹת כֹּזֵה לְהַשִּׁיב רַבִּים מֵעוֹן". וְלֹכֵן גַּם אֵתֵם הַשְּׁגִיחוּ. וְלְמֵלֵאוֹת יְקָר הַנְּבֵרָאִים, שֶׁהוּא הַזְּמַן, וְאֵיךְ אֲפֶשֶׁר לְבַטֵּל הַזְּמַן, וְמֵה זֶה דֶּרֶךְ בְּטֵל לְהַתְּלוּצֵץ וְיַחֲשׁוּב כְּאִילוֹ הוּא רַגַע אַחֲרוֹן. עַל כֵּן שְׁעָה זֹה נִבְחַרְתָּ כִּי הוּא זֶה תַכְלִית חַיִּים לְשִׁמוּעַ בְּקוֹל מוֹכִיחַ וְכו'.

"יְקָר אֲצִלִּי מִכֹּל" כָּתַב הַרְמַב"ם, עַל תּוֹכַחַת מוֹסֵר. פֶּתַח דְּבָרִיךְ יֵאִיר. וְלִדְיָן הַתְּנָא אָמַר בְּבִרְכוֹת "הַנְּכַסֵּס לְכַרְךָ מִבְּרוּךְ שְׁתִּים... וְכו' נוֹתֵן הוֹדָאָה לְשַׁעֲבֵר וְצוּעֵק לְעֵתִיד לְבוֹא". תַמִּיד הַתְּנָא מְקַצֵּר וְחִסּוּרִי מְחַסְרָא וְהַכִּי קַתְנִי, וּמְדוּעַ, שִׁיאֲרִיךְ,

שירחיב ויבואר יותר. אלא שתורה שבעל פה בעצם אסור לכתוב, ועל כן אם תבין לבד אין כותבים. וכאן יש מילה מיותרת 'ונותן הודאה' ויכלו לכתוב ומודה לשעבר וצועק לעתיד לבא.

עולם כמנהגו נוהג. מנהגו של עולם. זה החיים. ועל כן תמיד לא מתפללים. רק כשיש צרה מיוחדת, כשקיבל ישועה מיוחדת, רק אז מודים, עולם כמנהגו נוהג. וזה מגיע התנא לשלול, להכנס לכרך ולצאת, לא בעיות גדולות, דברים רגילים, "ונותן" כותב התנא, כיון שהנותן בעין יפה נותן, נותן הודאה לשעבר.

הביאור הלכה מביא ירושלמי פרק תפילת השחר. ואומר לומר לפני ג' התפילות תפלה מיוחדת "מודה אני שהוצאתני מאפילה לאורה... שזכיתי לראותה במערב, ובלילה שתוציאני". וכותב הביאור הלכה ונכון להזהר בזה. אתה חושב שאם ראית את השמש לפני הצהרים תראה גם אחר הצהרים דברים פשוטים. לא. אתה שוב חי. שוב.

היום, שהוא התקופה של "פתאום יבוא אל היכלו", תקופה של פתאום, איזה דברים נוראים קורים. גם יחיד וגם רבים, עד מיתה. הוא זן הוא נותן הוא מפרנס. שויתי ה' לנגדי תמיד.

מובא שהחזון איש אמר פעם לר' אלעזר טורצ'ין זצ"ל כשהיה בחור אמר לו אתה רואה אנשים שמתקלקלים, הם לא מתקלקלים מיד, אלא לאט לאט. הוא יצא שבור ורצוף, וחזר אחר כך לחזון איש ושאל מה פשעי וחטאתי, מדוע הרב אמר לי זאת וכי רואים עלי תחילת ירידה חס ושלום. אמר לו החזון איש אמונה צריך בכל יום ויום מחדש. להשריש ללב. וכו'.

לכן אומר השל"ה שעל כל פעולה לומר אם ירצה ה'. רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום. היא תקום. היא, בראשי תבות הפוכים הוא אם ירצה ה'. רבות מחשבות בלב איש. ועצת ה' היא תקום באם אתה רוצה שיקום תאמר. אחד מבני ברק שהגיע מרוסיה אמר שאצל הרוסים כמה שאתה יותר מנוול אתה יותר גדול. אתה מבקש מאדם חשוב תעשה לי את זה ואת זה ואת זה, אומר לאט לאט. אבל אצל הקב"ה הפוך, שאפשר לבקש בלא גבול. הקב"ה יעזור תמיד שנוכל לחזק ולהתחזק להגדיל ולרבות את כל דברי התורה הזאת. לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי התורה הזאת. הגר"א אומר שאין לנו אפשרות תפיסה בכלל על אדם פשוט מימות הנביאים. איזה אנשים גדולים, לא נתפס. הוא בדור ההוא. ובדורנו הדור הזה. השאירו אותו בלא כלום? בלי שום נביאים וכו'. מה הפירוש בזה שכזה דור נשארנו לבד. המשגיח מורנו ר' חצק'ל, פעם קיבל מחוץ לארץ פרימוס. והיה שם הוראות. ואמר הא ראייה שתורה מן השמים. מדוע, כיון שרואים כאשר נותנים מכשיר נותנים הוראות. על כן וודאי כאשר הקב"ה הוריד האדם לעולם, נתן לו הוראות, וההוראות היא התורה.

הוראות שאדם צריך להתנהג על פיהם ואיך בדורנו אין לנו נביאים וכדו'. והתירוץ הוא נעשה אדם, שיהיה כצלמנו כדמותנו ושיהיה לו חכמה. המצב הוא שאדם צריך מהבריאה לראות את הקב"ה. מן הניסים המפורסמים. והתכלית שמכל הנהגה נשמע את דבר ה'. נדע שכל דברינו ומקרנו זה מדרגת האדם העיקרית שהקב"ה מדבר איתנו עם ההנהגה. ברכי נפשי. מתאר דוד המלך את כל הבריאה. מה רבו מעשיך כולם בחכמה עשית. ואחר כך "המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו". מה נכנס כאן, מקום נפרד, אחרי שאומר יהי כבוד ה' לעולם, כך קשה. אלא הקב"ה עשה הבריאה באופן שיגיעו ליראה. אך אם לא מתעוררים, הקב"ה מתחיל לזעזע העולם "המביט לארץ ותרעד יגע בהרים ויעשנו". רוח סערה עושה דברו, מזה לבד אפשר ללמוד.

עכשיו באמריקה מה שקרה שם, איזו שטפונות, חושך, וכו' מבול ממש, הרס נורא נוראות, אנשים הפסידו כל הונם וכו' ומדוע התחיל משם, כיון שהוא עיקר הטומאה שם, עיקר הטומאה.

כונס כנד מי הים נותן באוצרות תהומות, צריך לראות אמונה. אמונה מהנעשה בעולם בל פרט. זה שהים לא מציף זה פלא, עד היום לא מבינים. "יקוו המים למקום אחד". מגיעים גלי הים ליבשה ונשברים. מדוע. צריך להגיע ליראה מזה. אך אם לא, הקב"ה מוציא קצת הבריחים של הים, כלשון הפסוק ואם חס ושלום והלכתם עמי בקרי והלכתי אתכם בקרי. ואם יותר בחמת קרי.

ואפילו שזה קרה גם במקומות של תורה. גם שם יש מכשולות רחמנא ליצלן, "וירא הים ויננס" ראה ארונו של יוסף שנאמר "וינס החוצה". וכותב רבנו יונה אחד שנכשל ולא גער בים התאווה עד שנכשל והתיבש. יוסף שגער בים התאווה עד שיבשו, הוא יבש את ים התאווה, והים התיבש מפניו, ונהיה יבשה. ואם ח"ו הפוך מתחיל להציף, שטף באמריקה נורא נוראות. דבר ה' צועק. צועק לחזור אליו יתברך.

לא להיות אדיש המקרים הקורים כעת בעולם לא סתם!!!

פה אני לא יודע מה שולחים פה. רקטות, סקאדים, חושבים ערבים וכו'. "עושה דבר". "עושה דבר".
הקב"ה צועק להתקרב אליו. ואם חס ושלום לא מתקנים, ולא מתקרבים, נקרא "והלכתם עמי בקרי",
והלכתי עמכם בחמת קרי". נגמר חס ושלום הולכים הלאה. נורא נוראות.

ר' נתן משגיח בלייקווד מביא חז"ל בילקוט ישעי'. אמר רבי יצחק שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי האומות העולם
מתגרים זה בזה, מלך פרס מתגרה במלך ערבי, והולך מלך ערבי, לאדום ליטול עצה מהם, וחוזר מלך פרס ומחריב את כל
העולם כולו, וכל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים ונופלים על פניהם ויאחזו אותם צירים כצירי יולדה, וישראל
מתרעשים ומתבהלים ואומרים להיכן נלך ולהיכן נבוא, ואומר להם בני אל תתיירו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא
בשבילכם, הגיע זמן גאולתכם, ולא כגאולה ראשונה כך גאולה אחרונה, כי גאולה ראשונה היה לכם צער ושיעבוד
מלכיות אחריה אבל גאולה אחרונה אין לכם צער ושיעבוד מלכיות אחריה.

מה זה פרס? אירן!! בעבר לא ידעתי מי זה המלך "ערבי" עכשיו באמריקה [יש מלך ערבי], אני מבין מה
זה ומי זה.

הימח שמו מאירופה בשואה גם כן אמרו משוגע. ובסוף...

כתוב אצל ירמיה' כשעזב אותם באמצע הדרך, ובכו שלא יעזבם, ואמר להם מעיד אני בכם שאם בכיתם בכיה אחת
בעודכם בציון לא גליתם. כעת זה בעודכם!

תפילה. מהדברים שמצילים את כלל ישראל. כתוב בתהלים קכד' "לולי ה' שהיה לנו יאמר נא ישראל... בקום עלינו
אדם". מסביר ר' חיים ויטאל שאדם זה ישמעאל שנקרא 'פרא אדם'. פעם הערבים היו פלאחים, לא היו כלום. והיום "אזי
חיים בלעונו, אזי המים שטפוננו", והקב"ה עוזר ומציל מהם, אך הם רוצים עד כדי כך.

"למה נקרא שמו ישמעאל, כיון שבימיו יצעקו ישראל עד שישמע קל" תורה, מצוות, קדושת ישראל, תפלה אחדות,
להתחזק. בירושלמי בברכות סד. כתוב שהקב"ה מזעזע את הבריאה אם עושים עבירות, עבירות כאלה

שעושים באמריקה, ועכשיו אשרו את זה בתור חוק שמה. אשרו את זה והגיע המבול.
כתוב בגמרא שהקב"ה יזעזע העולם כשיש מחלוקת. יזעזע הבריאה. אוי. הרקטות. הטילים לא מגיעים
סתם. צריך להתחזק לא פשוט.

ופה המדרגה הגדולה של הדור האחרון. בלא נביאים. לשמוע בקול דברו. גבורי כח עושי דברו.

פשוט שזה לא זמן פשוט כעת. וזה בעודכם בציון. אם מתחזקים אין לפחד מכלום, אך צריך להתחזק.
אמונה, בטחון, תורה, גמילות חסדים. כמו שכותבים חז"ל. וכעת אי אפשר להתעלם. ובעיקר העבודה מוטלת
עלינו. מי זה הכלל ישראל בני התורה. להתחזק. פה זה הכוח! ואם נתחזק בעז"ה כמו שהקב"ה הראה לנו בחנוכה, נס
חנוכה, ג"כ בעז"ה. והקב"ה יעזור אל תיגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו ובא לציון גואל במהרה בימינו אמן.

מצינו בזהר חדש (חוקת סב) שתיים עשרה שנים ישב הצדיק ההוא [יוסף] בבית האסורים. משום פן שנים
עשר שבטים בגלות אדום, ועל זה "והורידו לאיש מנחה". ובסוף הגלות, משום שהם נתנו מנחה,
התקיים בהם "והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה לה". רואים שהגלות היא בגלל חטא מכירת יוסף,
והגאולה היא בזכות המנחה שהאחים הביאו ליוסף, וכפרו על מכירת יוסף. ומבאר לדברינו שזמן המנחה הוא זמן החבור
של משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, בסוד החבור של האחים עם יוסף. וממשיך הזהר שם בא ראה, המנחה הזו נקראת
ארץ קדושה, ומשתבחת בשבעה פרות עליונים שיש בה, כשהיא בהתחברות למעלה. ועל פן צנה אותם
הקדוש ברוך הוא, כשיפנסו לארץ הקדושה, שיתברו אשה עם בעלה. פן אמר יעקב לבניו, השמרו
מלדת למצרים אם לא תורידו לאיש את המנחה ההיא. וכשתרדו, תתפייסו כאחד, וכל העולם בשמחה.
ובא ראה מה פתוב, "ויכינו את המנחה עד בא יוסף". שהמנחה הזו התתקנה בשנים עשר העמודים
שלה, עד שבא בעלה להתחבר עמה בצורה. ובאותו הזמן הם יאכלו שם לחם, וסם החיים יתעורר
עליהם. רואים שחבור יוסף לאחים היה בצורה בזמן מנחה, ובסוד המנחה שמחברת יסוד למלכות. וממשיך הזהר שם
פתח ואמר, "קומה ה' אל נשא ידך". להגביר את הימין על הפל, כמו שנאמר "נשאתי את ידי". וזו הימין
העליונה, שנקראת אל, שהרימה דגלה למעלה. וזהו צד הימין שהתעורר בעולם, והוא יקבל ממך אותה

המנחה, ויקבל אותה בימין. וחסבון הכהן שבעים וחמש. שבעים ושפים, כנגד שבעים ושנים צדדים, רשומים בצד החסד. ושלשה שנשארו כנגד שלש דרגות עליונות שהתלבש בהן. ואז מתברכים עליונים ותחתונים על ידו. ובא ראה, אלמלא אותה המנחה שירדה עמהם ומבקשת עליהם רחמים, לא יצאו משם. זהו שכתוב "ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה". "האלהים" זו האם העליונה. "מן העבדה" זו מנחה, שהיא עבודה. ורואים את סוד הגאולה שבאה ממדת החסד שהוא בגימטריא שבעים ושפים והשלמות שלו היא במקור שבעים וחמש. ודברים אלו מתחברים למה שנבאר לקמן שהגאולה היא בתהליך מהשנים תשע"ב, עד תשע"ה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א ש"ע"ד ב"א" ר"ת ע"ב.

מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (ח) שכם בן חמור שכב אותה [את דינה] והרתה וילדה את אסנת. ואמרו בני ישראל להרגה, שעכשו יאמרו כל הארץ שיש בית זנות באהל יעקב, מה עשה יעקב הביא ציץ וכתב עליו שם הקדש ותלה על צוארה ושלחה והלכה לה, ונרד מיכאל המלאך והורידה למצרים לביתו של פוטיפרע, שהיתה אסנת ראויה ליוסף לאשה, והיתה אשתו של פוטיפרע עקרה וגדלה כבת, וכשירד יוסף למצרים לקחה לו. וכן מובא בתרגום יונתן בן עוזיאל (בראשית ל, כא) שרחל ולא התעברו יחד בדינה ויוסף, ובתחלה היתה דינה אצל רחל ויוסף אצל לאה, והתחלפו העברים. ורואים קשר בין דינה ליוסף. וב'של"ה' (וישלה) מבאר שהחלפת העברים גרמה שהיתה לדינה תכונת זכר והיתה יצאנית ונכשלה עם שכם. ויוצא שיוסף גרם את הולדת אסנת. וכן רואים מה'פרקי דרבי אליעזר' שאחי יוסף שרצו להרג את יוסף, רצו להרג גם את אסנת אשתו. וכן מצינו במדרש (שם פ, א) לית אתתא זניא עד דברתה זניא, אמרו ליה אם בן לאה אמנו זונה היתה, אמר להם "ותצא לאה לקראתו", יצאת מקשטת כזונה, לפיכך "ותצא דינה בת לאה". וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' טז) שבדינה היה ניצוץ משיח בן יוסף, ולכן "ותצא דינה" בגימטריא משיח בן יוסף. וכן דינה במלוי האותיות דל"ת יו"ד נו"ן ה"א, בגימטריא משיח בן יוסף. מפל זה מתבאר שדינה היא משרש יוסף, ותפקידה להכנס לתוך הקלפה לפעל עבור יוסף להוליד את אסנת ואת שרש משיח בן יוסף. ולפי זה יש מבארים שהשתלשלה בגשמיות הקלפה שפועלת את הכלים עבור משיח בן יוסף, שהיא נקראת בשם מדינה, לרמז שהיא משרש דינה, מ דינה. ויוצא שהסוד של המדינה הוא הסוד של הזנות של שכם בן חמור עם דינה. וחשוב להבהיר שהקשר בין השליח למשלח היא רק פעלת השליחות, שאילו נבחרו להיות השליחים בתוך הקלפה לפעל את הכנת הכלים, ולא חס ושלום לומר על אנשים פורקי על שיש להם איזה שרש משיח וכדומה, כמו שהרבה טעו בזה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהמדינה הוקמה בחדש איר שמזלו שור המסמל את יוסף שכתוב עליו "בכור שורו הדר לו".

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.

הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלונים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד. קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בבקשה למייל.